

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Rosenkrantz, Palle.; Omslagstegning af Arild Rosenkrantz.

Titel | Title:

Antinous : en moderne Tragedie i fire Akter

Udgivet år og sted | Publication time and place: [København] : Gyldendal, 1909

Fysiske størrelse | Physical extent:

78 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

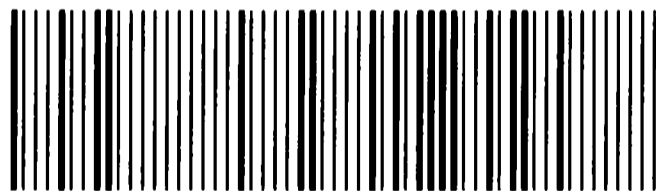
P. ROSENKRANTZ.

CONTINUOUS.

1909.

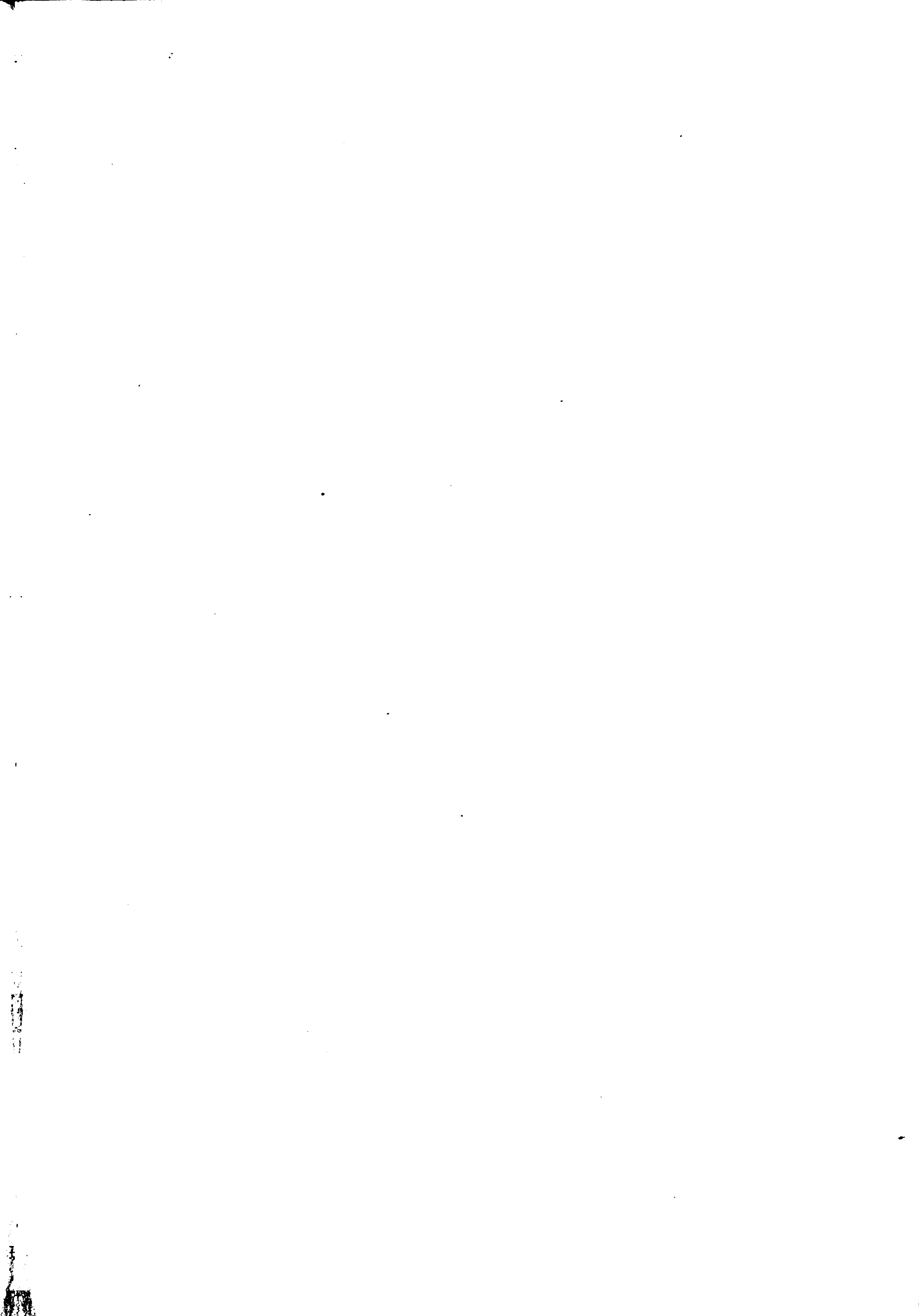
55, - 200.

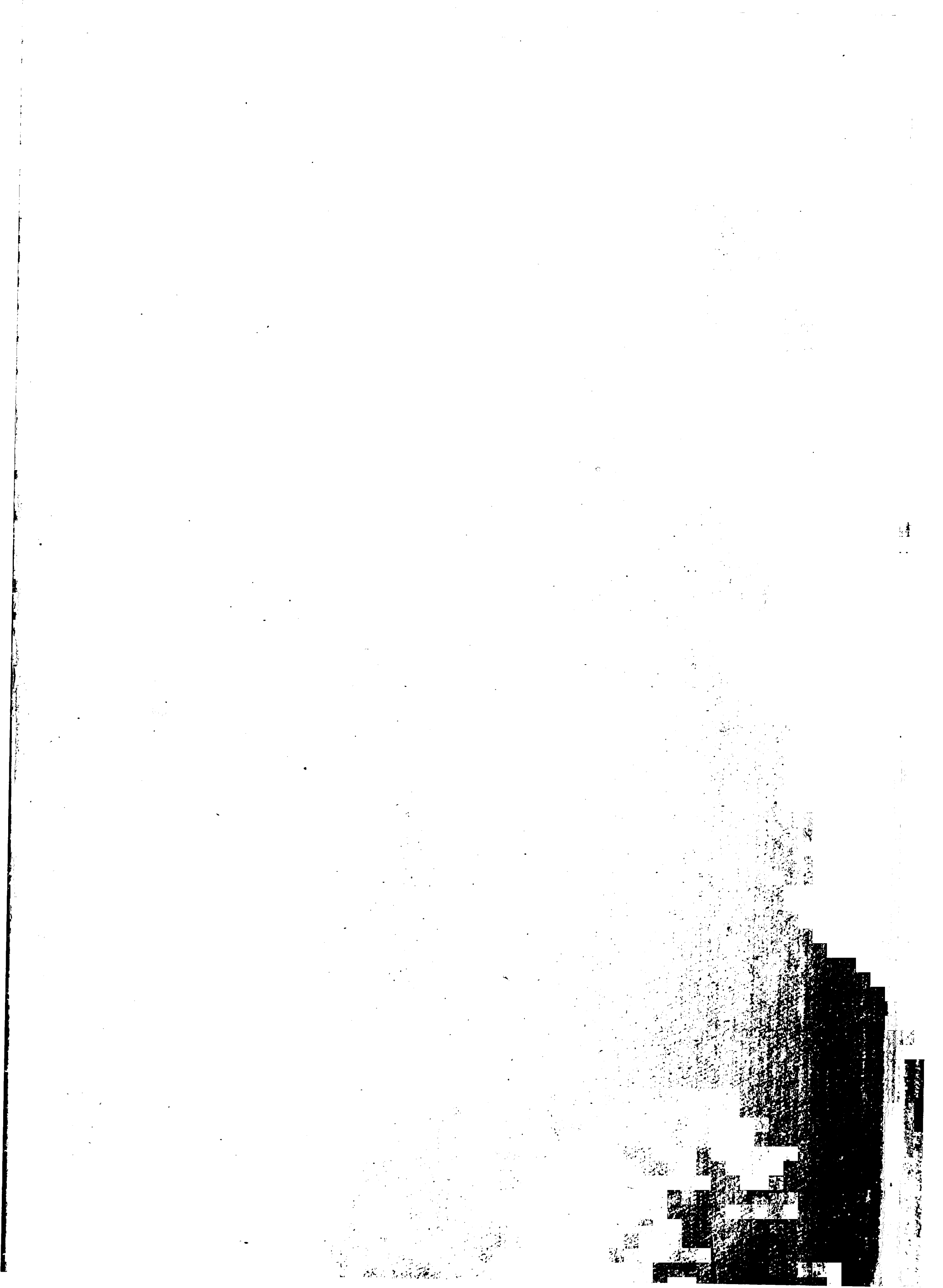
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021857964

ANTHONY

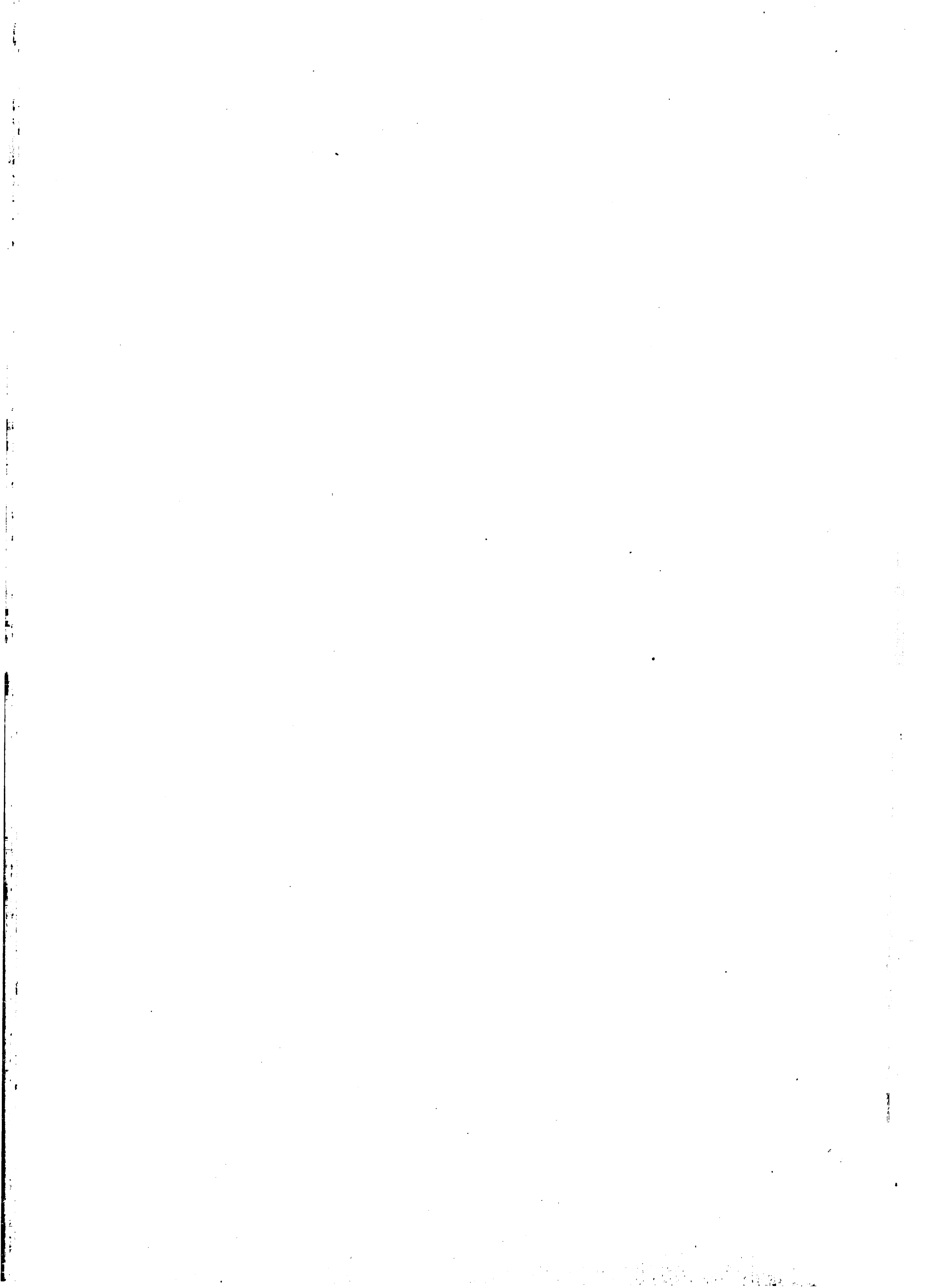
5173

EN-MODEARNE TRAGEDIE AF
PALLE ROSENKRANTZ

OM BENDT NIKKE ROCHANDEL MORRISK FORLAG

1950 6 30 75

ANTINOUS

PALLE ROSENKRANTZ

ANTINOUS

EN MODERNE TRAGEDIE
I FIRE AKTER

OMSLAGSTEGNING AF ARILD ROSENKRANTZ

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCIX

*Published April 14, nineteen hundred
and nine. Privilege of copyright in the
United States reserved under the act ap-
proved March 3. 1905, by Gyldendalske
Boghandel, Nordisk Forlag, Christiania &
Copenhagen.*

KØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

PERSONERNE

EBERHARD VITTINGHOF, KRIMINALRETSASSESSOR.

DR. JUR. MØLLER, JUSTITIARIUS I RETTEN.

HELSTED, PROTOKOLFØRER.

NIELS HALD, OVERBETJENT.

DR. OTTO BRAUN.

ENKEFRU HANSEN, DETAILHANDLERSKE.

JOHAN, HENDES SØN.

CARL GEORG JENSEN, HENDES PLEJESØN, STUDENT.

LOUISE KARLSEN, SYERSKE.

BAUMANN, ASSESORENS TJENER.

ET RETSVIDNE.

Handlingen foregaar i Hovedstaden i vore Dage.

Mellem første og anden Akt ligger 2 Aar, mellem anden og tredje halvandet, mellem tredje og fjerde faa Dage.

*Skrevet i Foraaret 1901, gennemset 1903, opført paa den fri Scene
Februar 1909.*

FØRSTE AKT

Et Kriminalkammer under Retten. En graa Efteraarsdag. Tvers over Gulvet en Skranke, bag denne et Bord med mørkegrønt Klæde med Lovbøger og Skrivetøj. Til venstre *Helsted*, lille, tør og mager, lidt luvslidt; midt bag Bordet i en højrygget Stol *Assessoren*, mørk med kruset, let graanet Haar, glat Ansigt som et romersk Kejserhoved. Til højre for Skranken et Bord med *Retsvidnet*, en søvnig, graa og svage- lig Person; ligeoverfor ham Overbetjent *Niels Hald*, stærk, svær og brøsig, dog underdanig mod Assessoren.

FØRSTE SCENE

ASS. ser op fra Dokumenterne. Det er Bedragerisagen fra Pilestræde, der skal for. Lægger Hovedet tilbage og fører Haanden let hen over Panden. Hald, vil De kalde paa Vidnet Carl Georg Jensen.

NIELS H. rejser sig og gaar med tunge Trin hen til Døren i Baggr., aabner den og kalder. Carl Georg Jensen — — — er det Dem? Kom ind. Træder til Side.

ANDEN SCENE

De forrige. Carl Georg.

CARL GEORG glider forbi Hald ind ad Døren, der lukker sig bag ham, han er en Yngling næppe fyldt nitten Aar, hans Ansigt er regelmæssigt med ren græsk Profil, klare Øjne og kruset Haar, han er høflig, genert, noget ængstelig.

NIELS H. peger paa Skranken.

ASS. dukker sig et Øjeblik for atter at tone frem samlet til Spring. Carl Georg staar frygtsom for Skranken. Assessoren rejser sig med et Ryk og træder hen til Skranken. nikker til Carl Georg. Kom nærmere unge

Mand. Saa staar han op ad ham, medens hans Blik glider over hans Ansigt, søgende prøvende, lidt efter lidt varmere. Hans Stemme lyder mild og venlig. Hvad hedder De unge Mand — fulde Navn.

NIELS H. ser op, kaster et hurtig Blik paa Dommeren, synker atter til Sæde, vender Skraaen i sin Mund med et Skuldertræk.

CARL GEORG slaar Øjet op og ser troskyldig paa Dommeren. Carl Georg Jensen.

ASS. vender sig fra ham og tager Plads i Dommersædet.

TREDJE SCENE

Dø forrige. Justitiarius, en rank, statelig Mand med et skarpt Blik og et skeptisk Træk om Mundvigerne, træder hastig ind.

ASS. rejser sig.

JUST. Aa, kære Vittinghof — et Øjeblik.

ASS. Hjertelig gerne — Hald før ham ud — De Helsted og De — — — et Øjeblik vent derude. — De andre gaar.

FJERDE SCENE

Assessoren. Justitiarius.

JUST. Kære Ven, undskyld Forstyrrelsen, men jeg maa tale med Dem, det varer blot et Par Minutter.

ASS. Hjertens gerne — hvormed kan jeg være til Tjeneste.

JUST. Jeg rejser til Syden. Som De ved, har jeg søgt Permission. Nu er der ganske uventet Lejlighed til god Ledsagelse. Maleren Thornberg — De ved vor Ven fra Blokhus i Sommer, han skal rejse i Overmorgen. Hovedkulds er det, men jeg rejser med. Assessor Brandt, der skulde have været konstitueret for mig, er bleven syg. De maa tage Konstitutionen.

ASS. Som min Herre byder. Aa gid det var mig — mod Syden i Kvæld staar til Dig mine Tanker. Kære Ven hvor jeg misunder Dem. Rom er Maalet, Roma eterna, Mindernes By. Kapitoliet og det tyske Kollegium med mine herlige Kejser-Minder, mit Livs eneste virkelige Værk.

JUST. Mønter fra den christelige Kejsertid.

ASS. Ja Mønter fra den christelige Kejsertid og ro-

merske Kejserstatuer af Assessor Eberhard Vittinghof, det store endnu ufuldendte Værk, der er mit Livs Glæde, dets hele Indhold. Tro mig kære Ven, om jeg kunde rive mig løs, jeg fulgte Dem over Havet gennem det øldrikkende Germanien over Alperne til Verona derfra til Pistoja . . .

JUST. Rigtig Pistoja, Firenze Roma per Orvieto det er Ruten.

ASS. Forbi Trasimenersøen og de vidtstrakte Egeskove forbi Siena ind over Campanien, Tibermarken med de mørkegrønne Eukalyptostræer til San Pietro og Vatikanet. — Vatikanet med dets rige Skatte. Aa hvem der blot kunde.

JUST. Gense Vatikanet.

ASS. Ja gense Vatikanet og Antinous.

JUST. Hvorfor Antinous?

ASS. smilende. Fordi jeg i Dag har set Antinous lyslevende for mig.

JUST. Antinous — hvor?

ASS. slaar paa Protokollen. Her i Sagen Bedrageriet i Pilestræde Konfektionslager.

JUST. Kære Ven, det forstaar jeg ikke. Non capisco — ikke sandt, det hedder det.

ASS. Si Signor, la cosa é molto strana, ma é vera.

JUST. Non capisco, det er foreløbig mit italienske Ordforraad, det dækker alt og kan med Sandhed anvendes af mig i alle Forhold vedrørende den italienske Tunge. Altsaa Antinous non capisco.

ASS. Sagen er meget besynderlig, men sandt er det, saaledes er det udlagt, Antinous har deponeret i 5te Kriminal Kammer.

JUST. Forklar Dem nøjere.

ASS. Der staar i Vatikanet en Statue af en Yngling i sin fejreste Vaar. Højt bærer han sit Hoved over brede og runde Skuldre paa den fine, men stærke Hals. Om hans Pande kruser sig bølgende Lokker, hans Kinder er bløde som Ferskenen med lette Dun. Hans Mund

er som Amors Bue og Næsen lige med fine Fløje. Store og ovale er hans Øjne, endda Kunstneren ikke har mejslet Pupiler og Øjeæbler. Hans Bryst runder sig stærkt og dog tillige Jomfruspædt, hans Hofter er smalle og smækker hans Midie, hans Lemmer er yppige som en Kvindes, men dog faste og stærke som en Mands. I sin Haand bærer han en Stav som den Bachanterne bar ved Dionysosfesten en Thyrsosstav med flagrende Baand. Fager som den unge Dag staar han i Sydens Solskin — Antinous fra Bithynien, Hadrians Yndling, den skønneste af alle unge Mænd, Solen saa.

JUST. Bravo, Bravo. I er profecto Digter Kollega og denne Yngling?

ASS. Saa jeg i Dag i denne Time paa dette Sted, foran denne Skranke, det var som en Drøm.

JUST. Og nu triller formodentlig gamle Poulsen ud ad Vestre Fængsel til med Antinous fra Bithynien.

ASS. Nej, Nej, Nej. — Han venter endnu derude. Jeg var i Begreb med Forhøret, just da De kom.

JUST. Kollega haver vel ikke begaaet Daarskaber i denne Morgenstund?

ASS. stryger sig over Panden. Nej, ikke endnu.

JUST. Det var heldigt det samme, hvorledes skulde jeg ellers tryk lægge Fru Justitias Sværd i Deres Hænder.

ASS. Tro mig, jeg er virkelig forunderlig til Mode. Denne unge Mand har gjort et dybt Indtryk paa mig — taget alle mine Tanker. Han er ikke sigtet — vistnok uskyldig, forsaavidt er det hele i Orden, men jeg er saa stærkt betaget af hans Skønhed — af hans — hvad skal jeg sige — Antinous — det er Ordet.

JUST. Det er mig endda en Trøst, at her er Tale om en ung Mand og ikke om en ung Pige.

ASS. Ung Pige! De har selv tit kaldt mig Kvindehader, — Misogyn. Jeg bryder mig Pokker om Kvindfolk. De er mig imod — fysisk imod. Jeg har kun en

Gang i mit Liv været forelsket og Genstanden for min Kærlighed var en Dreng.

JUST. En Dreng — er det Alvor?

ASS. Netop en Dreng — en jævnaldrende Kammerat. Jeg ser endnu Billedet for mig. En Vaaraften — lyse, danske, solbeskinnede Flader — Gotfred Christensen indrammet i Guld. I Forgrunden lysegrønne, hængende Bøgegrene med Skovbund af pippende Anemoner og Bukkar — saa skraaner en Skrænt mod en rindende Aa, der flyder mørkeblank og strid mellem lave Græskanter og ludende Elle. Ovre paa den anden Bred hæver sig atter i en Park med Valdnødtræer og Hestekastanier med aabner Græsplæner mod Bakkens Kam. Der ligger støt og rødt det gamle Kloster med Munkesten og buede Vinduer. Kirkens Tag hæver sig i Trappetrin og Teglet luer i den synkende Sol, mens Aftenklokkerne klinger — og Himlen hvælver sig vaarblaa over et hundredaarigt Piletræ — — —

JUST. Bravo —

ASS. Paa Brinken hinsides Aaen staar en Bænk. Der sidder tre Dreng. Den ældste mørk og bleg. Ved hans Side en lyskrøllet Knægt med ferskenbløde Kinder og blaa Øjne — —

JUST. Den tredje?

ASS. Den tredje — en Dreng, som Dreng er flest, en forvoven, rask Gut — men hør videre.

JUST. Jeg hører.

ASS. De to holder hinanden i Hænderne, mens Aftenklokken lyder. Den mørke vender sit Blik mod den lyse og deres Øjne mødes. Den lilles Blik er hengivent rent og ømt og den mørke trykker hans Haand. — Saa faar den lyse en Idé. Albert siger han til Nr. tre, hvor længe kan du sidde her med lukkede Øjne — lige saa længe det skal være, svarer denne. — Prøv paa det lidt. Og Albert lukker sine Øjne og tæller. Saa læner den lille sit Hoved mod den mørke og kysser ham. Og Albert tæller, mens Klokken lyder. — Saa

tier Klokken og Drengene gaar — Legen fortsættes. — Albert gaar med lukkede Øjne og de to holde hinanden fast omsluttede, medens deres Læber mødes. — Mere husker jeg ikke — hvorledes det gik — hvorlænge det varede — hvad der siden skete. — Kun Kyssene i den stille Vaaraften i den gamle Klosterhave, medens Aftenklokken sang Fred over Mark og Skov og den mørkblanke Aa. Da følte jeg første Gang Elskov — aldrig siden.

JUST. Naa og De mødte ikke Deres Inklinations senere i Livet.

ASS. Jo. — Men da var vi begge Mænd. Han var Enkemand, blev min Ven, den eneste Ven jeg nogentid havde haft; det er han endnu.

JUST. i en spøgfuld Tone. Ja, Kollega. Jeg kan som Rettens Justitiarius lade Antinous i Marmor passere, men Antinous i en Deponents Skikkelse skal jeg ex officio have mig frabedt.

ASS. alvorlig. Saaledes maa De ikke tale. Intet Menneske paa Jorden kan have et renere Sind end jeg, saa pinlig fintfølelse har jeg været fra min tidligste Ungdom, at jeg med Sky har vendt mig fra alt det sexuelle baade i Alvor og i Spøg. De forstaar det ikke — faa forstaar denne kønslige Skyhed, men De maa ikke tale saaledes til mig.

JUST. Godt Ord igjen kære Ven, — det var en upassende Spøg, tilgiv den.

ASS. Jeg er en gammel Karl, mit Haar graaner og min Ryg bøjes. Vel er mit Sind saapas ungt, om det nogensinde ret har været det, mine Sandser er min Villie underlagt. Det er Sjælen bag dette skønne Legeme, der drager mig, frister mig til Kamp imod Kødets — om De vil. Kamp for at vinde denne Sjæl, tage den i min Haand og forme den som Mesteren formede Leret, der blev Antinous i Vatikanets Søjlehal, som Hadrian formede Bithynerdrengens Sjæl ved Nilens Bred.

JUST. Kan dette forenes med Forretningerne som

Justitiarius i min hæderværdige Ret, saa for mig gjerne. Jeg skal bringe en Hilsen til ham dernede. Griller, Griller, Kollega, men uskadelige Griller. Pas Retten og de christelige Mønter. — Naa paa Gensyn. Maaske ses vi i Aften. I Overmorgen gaar det mod Syd mod Venedig og Rom. Maaske forstaar jeg Deres platoniske Symptions Fantasier bedre, naar jeg selv er forestillet for Bithynieren — ham i Marmor — Vorherre bevare mig for den anden. Adjø saa længe.

ASS. Farvel — Min Misundelse følger Dem, over de vide Vande og de høje Bjerger.

JUST. gaar.

ASS. følger ham til Døren; derefter kalder han. Helsted, Hald vær saa god.

FEMTE SCENE

Assessoren, Niels Hald, Helsted, Vidnet Carl Georg. — Ass. tager Plads i Dommersædet. Carl Georg stiller sig foran Skranken, Niels H. og Vidnet samt Protokolføreren tager Plads som før.

ASS. sidder tavs et Par Sekunder — til Carl Georg. Hvor er De født?

CARL GEORG. I København.

ASS. Hvor gammel er De?

CARL GEORG. 19 Aar.

ASS. Tiltalt eller straffet?

CARL GEORG. Nej.

ASS. Deres Forældre?

CARL GEORG. Jeg har ingen — min Moder døde, da jeg var lille.

ASS. Deres Fader?

CARL GEORG. Begge mine Forældre er døde for længe siden.

ASS. ser op mod Vidnet, for sig. Antinous rejser sig nervøst, gaar et Par Skridt, samler sig. De omgikkes Arrestanten Hansen og har deltaget i hans vidtløftige Liv.

CARL GEORG forlegen. Ja—a.

ASS. Hvorfor det?

CARL GEORG. Hans Moder er min Plejemoder, jeg boer hos hende.

ASS. Deres Livsstilling — hvad er De?

CARL GEORG. Student.

ASS. Hvad studerer De?

CARL GEORG. Jeg læser til Filosofikum, jeg blev Student i Sommer.

ASS. Har Deres Plejemoder, som De kalder hende, Midler.

CARL GEORG. Nej, hun har en lille Forretning med Garn og saadant. Der er sat Penge ud for mig til min Opdragelse.

ASS. Af hvem?

CARL GEORG forlegen. Vistnok af min Fader. Staar tavs. Jeg er født uden for Ægteskab.

ASS. Hvormeget faar De paa denne Maade?

CARL GEORG. Der er en Sagfører, der udbetaler mig 60 Kr. om Maaneden.

ASS. Hvad hedder han?

CARL GEORG. Hansen, Raadhusstræde 5.

ASS. Det skal blive undersøgt. Noter Adressen, Helsted, vi maa indkalde Sagføreren — eventuelt. — — — Naa og De læser ikke, men svirer med Arrestanten.

CARL GEORG rødmer.

ASS. Naa svar.

CARL GEORG tier.

ASS. De vil maaske erindre, De staar for Retten og skal tale. Hører De — gaar det tidt paa.

CARL GEORG famlende, usikker, ledende efter Ordene. Det er meget sjældent, og jeg anede ikke, han kom ulovligt til Pengene.

ASS. Og Pigen — hvad hedder hun — hende der deltog i Sviregilderne.

CARL GEORG. Louise Karlsen.

NIELS H. Arrestantens Kæreste, hun er anholdt.

ASS. Naa og hun. — Kender De ogsaa hende —

CARL GEORG grædefærdig.

ASS. ser paa ham. Solen skinner klart ind ad Vinduet og falder paa Carl

Georg. Ass. fortaber sig i Beskuelsen, hviskende. Antinous! Til Hald. Hald, hvad tror De om ham dér?

NIELS H. brummer.

CARL GEORG. Hr. Assessor, jeg har ikke stjaalet.

ASS. vender Ryggen til ham.

NIELS H. En Drivert er han, men de siger en skikkelig Fyr.

ASS. vender sig atter mod Carl Georg.

NIELS H. Skal jeg tage ham for — eller skal vi sætte ham ud et Par Timer at sunde sig.

ASS. drejer kort om paa Hælen, gaar langsomt forbi Bordet henimod Vinduet, staar lidt og stirrer ned i Gaarden, saa gaar han hen til Carl Georg og lægger sin Haand paa hans Skulder. Svar mig nu aabent og ærligt Carl Georg Jensen, kender De noget til Hansens Uærlighed — har De mærket noget, anet noget, tænk Dem om og svar ærligt *Ja* eller *Nej*.

CARL GEORG. Nej — jeg har ikke gjort noget ulovligt.

ASS. bøjer sig over Protokolføreren. Skriv — Vidnet Carl Georg Jensen. Naa, Generalia har De ser op udenfor Ægteskab.

CARL GEORG frygtsomt. Ja.

ASS. Videre, saadan, det betydedes Vidnet, at det sigtes for Meddelagtighed i Bedragerierne forøvede af Arrestanten.

CARL GEORG. Jeg har ikke stjaalet.

ASS. fortsætter. Specielt for Forbrug af de af Arrestanten ulovlig tilegnede Midler.

CARL GEORG. Hvorfor siger Assessoren det. — Jeg kan jo dog ikke vide —

ASS. ser længe paa ham, — vender sig rapt mod Hald. Lad mig se — nej — jeg vil først forhøre Konen. — Hun er til-sagt, Fru Hansen, ikke sandt Helsted?

HELSTED. Jo, Hr. Assessor.

ASS. Før ham ud saa længe.

NIELS H. I Skabet.

ASS. ser paa Carl Georg, kort. Nej.

NIELS H. Kom saa med.
 CARL Georg ud med Niels Hald.

SJETTE SCENE

De forrige uden Carl Georg og Niels H. Justitiarius.

JUST. Vittinghof, har De Tid til at se op til mig — jeg har en Sag jeg maa vise Dem, lige kommen ind ad Døren — den er særdeles vanskelig. — Har De Tid, vi maa tale om den helst strax.

ASS. Hjertens gerne.

SYVENDE SCENE

Niels H. ind.

ASS. Aa Hald, tag De Rapport over Konen saa længe.
 NIELS H. Javel, Hr. Assessor.

Assessoren og Justitiarius gaar.

OTTENDE SCENE

Helsted. Vidnet. Niels Hald.

HELSTED. Overbetjent Hald — hvor længe tror De det varer.

NIELS H. Med dem — ti Minutter, kanske længere —

HELSTED. Jeg gaar over i Bixen —

NIELS H. Javel, Hr. Helsted — darüber — til Vidnet Hansen Hansen, vaagn op, vi holder Pause.

VIDNET farer op. Jøsses, hvor blev jeg forskrækket.

NIELS H. Se at faa noget at leve af — nu holder vi Hvil — det vil sige D'Hrr., for jeg skal arbejde i Herren sin Vingaard.

Vidnet, Helsted ud.

NIENDE SCENE

NIELS H i Døren. Enkefru Hansen, Borgergade 116, 2. Sal, er det Dem, lille Frue — værsaaartig „stig paa“ som Svensken siger, træd inden for.

FRU HANSEN ind. Hr. Betjent Hun er lille trivelig Kone, med et skikkelig Ansigt, tarvelig klædt, forsigtig gaar hun over Gulvet.

NIELS H. Træd nærmere, lille Frue — ikke være bange for mig, jeg er saadan en mageløs rar Mand — sommetider — sæt Dem lille Frue, vi to skal magelig blive gode Venner. Lad mig nu se, Manden var —

FRU HANSEN. Gartene'r —

NIELS H. Død?

FRU HANSEN. Ja.

NIELS H. Af hvad?

FRU HANSEN sukker.

NIELS H. Naa saaledes — dette her. Gør en Bevægelse.

FRU HANSEN sukker.

NIELS H. Hr. Hansen nød for megen Sperritus. — Naa ja, det er bedre Folk bukket under for, saagar Majestæter, som Fødelandshistorien lærer os. Næringsvej for Tiden.

FRU HANSEN. Handel — Ork Gud ja, før i Tiden havde vi Have og Butik paa et godt Strøg, men det gik tilbage for mig og Grøntkone vilde jeg ikke være for min Families Skyld, saa fik jeg denne herre lille Handel med Traad og diværse — saa kom det mod Johan snøfter.

NIELS H. Naa, ham Fyren derude — Tyveknægten.

FRU HANSEN. Ja, han tog mine fattige Skillinger fra mig og pantsatte mine Varer, saa fik jeg ham anbragt i Lære i Jylland, men der løb han fra — saa fik jeg ham anbragt i den fine Forretning og troede alt var saa godt og nu snøfter. Men Vorherre har vel sin Mening med én endda.

NIELS H. Det har han vel, det plejer han at ha'e — naa og den anden, Studentmagersvenden.

FRU HANSEN. Det var et Plejebarn. Moderen var fra Fyn og Faderen var noget fint paa et stort Kontor — men gift og med Børn — saa var det han anbragte Barnet hos os og Penge hos Prokuratoren til en pæn

Opdragelse. Den Gang var vi jo noget mere respekterlige i alle Maader og med nogen Velstand.

NIELS H. Og det var et dejligt Barn.

FRU HANSEN. Aa. Det var det og et godt Barn med og det trivedes ved os, men det var ogsaa Sød-mælk og ligesaa meget, det vilde have. Gud hvor jeg holdt af det lille Skidt.

NIELS H. Naa og Skidtet blev større.

FRU HANSEN. Ja og køn og god og lærd, for vi holdt ham i Skole efter Opskriften.

NIELS H. Hvilken Opskrift?

FRU HANSEN. Prokuratorens.

NIELS H. Naa saaledes — De havde Opskrift paa ham — han opførte sig vel.

FRU HANSEN. Ja, Gud var med ham lige til Konfirmationen og efter den ogsaa, lige til den svære Examen, han lige naaede og fik —

NIELS H. Naa det kneb —

FRU HANSEN. Jeg vil jo ikke nægte, han vilde nødig studere, men han har ellers holdt sig vel — først nu da Johan kom hjem fra Jylland begyndte de paa den Nattekommers.

NIELS H. Naa saaledes, de soldede og løb efter Pigebarn. Hvad? Skidtet med, ikke sandt.

FRU HANSEN. Det er den slemme Tøs Louise, der syr for Johans Forretning, en rigtig Rendetøs, en lige rent ud sagt . . .

NIELS H. Noksagt — Hvad? Louise.

FRU HANSEN. Ja, Louise Karlsen.

NIELS H. Hende der sidder ude i Fugleburet paa Gangen.

FRU HANSEN. Johan fik fat i hende — en rigtig Trappetøs — jeg hægede om Carl Georg, men saa var det jeg fik Fluenzen og saa lige rent ud forførte hun ham — jeg skulde ikke sige det, men sandt er 'et.

NIELS H. Føj. Føj. Føj da — det lille Skidt — Studenten.

FRU HANSEN. Ja og siden har hun været efter ham — sød er han jo og køn, et rigtig dejlig ungt Menneske.

NIELS H. Naa, og saa stjal Johan, og de andre hjalp ham med at bruge Pengene.

FRU HANSEN. Gud nej — ikke Carl Georg — ved den levende Gud, det maa De ikke sige, Hr. Betjent — ham maa De ikke tage, det maa De ikke, det vilde være den største Synd for Gud og Mennesker. Han er ærlig som Guld — han troede, Johan havde — — —

NIELS H. Arvet en Onkel, hvad — den Snak kender vi.

FRU HANSEN. De maa ikke, Hr. Betjent — han render efter Tøsen. Tag hende, hun har vist været der før, men ham maa De ikke gøre noget.

NIELS H. Jeg gør ikke nogen noget. Men han er en Drivert.

FRU HANSEN. Han er saa fin og saa dannet, han læser baade tysk, engelsk og fransk i mange Bøger og er saa god og føjelig.

NIELS H. Navnlig føjelig mod Tøsen, hvad?

FRU HANSEN. Stjaalet har han ikke — heller ikke brugt stjaalne Penge, det tør jeg kaverne for.

NIELS H. Godt, lille Fru — jeg faar vel tro Dem paa Ordet. Jeg kender Dem fra min Svoger i Lorentzensgade, Glassliber Stein, han handler hos Dem.

FRU HANSEN. Ih Gud, er de rare Mennesker Deres Med-Svogre — ja vi handler meget sammen, det vil sige de handler hos mig — det er saadan velsignede Mennesker.

NIELS H. Bare rolig, bare rolig. Har vi en Gang Brug for noget, kunde det hænde sig, vi kiggede indenfor hos Dem.

FRU HANSEN. Ligesaa meget De vil. — Hele Butiken til Tjeneste, bare De vil lade ham gaa, Hr. Betjent, bedste Hr. Betjent.

NIELS H. *strængt*. Ingen Bestikkelse, Fru Hansen — jeg tager ikke mod noget til givendes — reel Handel,

gode Varer og kontant Betaling — gaa saa lille Frue — vent til Assessoren kommer og vær bare rolig.

FRU HANSEN. Vær god ved ham, Hr. Betjent — og ikke for slem ved Johan, skønt — aa Gud ja, aa Gud ja, det er jo ens eget Kød og Blod.

NIELS H. skyder hende lempelig ud.

TIENDE SCENE.

Helsted. Vidnet. Niels Hald.

HELSTED. Naa, er Romeren ikke kommen endnu — Satan til Tid, saa kommer man heller ikke hjem i rette Tid i Dag. Hald, for Fanden, lad os faa den Sag expederet lidt kvikt, hvad skal vi med alle disse Vidner. Han Fjolset med Mælkebrødshovedet ved jo ikke noget, og Slubberten derude har stjaalet. — Lad os faa Pigen fremlagt — hvordan ser hun ud?

NIELS H. ud af Døren. Aa, Jensen, luk hende ud — der paa Numer 8 — ja der, kom saa lidt villigt — Louise Karlsen.

ELLEVTE SCENE

De forrige. Louise, en smuk ung Pige, mørk med et trodsigt Blik, gaar hurtig over Gulvet og stiller sig ved Skranken.

LOUISE. Hvor er Assessoren?

NIELS H. Bare taalmodig, min Pige — Snak nu først lidt med mig.

LOUISE haanlig, Jeg siger ikke noget uden til Dommeren.

NIELS H. Naa, du har altsaa været der før, min Tøs.

LOUISE. Hvor har vi to drukket dus — jeg er ikke Tøs for Dem.

NIELS H. Smaa Slag, bare ikke kæphøj — vi har Midler, min Dukke, Midler som faar jer saa yndig myge. Træder hen til hende. Har Carl Georg været med?

LOUISE. Jeg siger ikke noget.

NIELS H. Svar mig, har Carl Georg været med?

LOUISE. Maa jeg tale med ham?

NIELS H. Svar først.

LOUISE. Maa jeg tale med ham?

NIELS H. Har De selv været med?

LOUISE tier.

NIELS H. Naar De svarer, skal De faa Lov at tale med ham.

LOUISE. De snyder mig.

NIELS H. Det gør jeg aldrig — naa — har De saa været med?

LOUISE. Det ved De jo godt — ham derude, Johan, har jo bekendt, det Fæ.

NIELS H. Vil De svare?

LOUISE. Maa jeg tale med Carl Georg?

NIELS H. Lad gaa da. — Har De været med?

LOUISE. Ja for Satan, det siger jeg jo — lad mig saa tale med Drengen.

NIELS H. kalder. Carl Georg Jensen.

TOLVTE SCENE

CARL GEORG kommer frygtsomt ind.

LOUISE springer hen til ham, omfavner ham og kysser ham.

TRETTENDE SCENE.

De forrige. Assessoren.

ASS. Hvad er dette — Helsted — Hald?

NIELS H. Det er Pigen, der har tilstaaet.

LOUISE. Han er uskyldig, Hr. Assessor — han er saa uskyldig som et Lam — han gik bare med for min Skyld, ikke sandt Carl Georg? Kysser ham.

ASS. staar et Øjeblik mørk og tavs. Solen kaster et skarpt Straaleskær over de to unge — løfter Haanden. Overbetjent Hald, før den Pige ud,

NIELS H. Javel, Hr. Assessor — Til Louise. Kom saa med.

LOUISE paa Tærskelen. Han er uskyldig. Ud med Hald.

FJORTENDE SCENE

ASS. til Helsted. Jeg er nødt til at afbryde Forhøret. De kan gaa — De ogsaaa Hansen, bed Overbetjent Hald komme herind et Øjeblik — det er sandt Protokollen. — Skriv. — Bøjer sig over ham hviskende.

CARL GEORG staar frygtsom.

ASS. ser op, betragter ham længe, gaar hen til ham. Er denne Pige Deres — Deres — Elskerinde?

CARL GEORG rødmer.

ASS. Skam Dem.

CARL GEORG gør en Bevægelse.

FEMTENDE SCENE

De forrige. Niels Hald.

ASS. gaar hen til Niels Hald og taler med ham. Helsted og Vidnet gaar. Solen gaar bort, og Scenen ligger graa og mørk som ved Aktens Begyndelse. Ass. staar og ser en Stund paa Carl Georg. Saa gaar han hen til Protokollen og skriver sit Navn. Han bliver staaende og ser paa Carl Georg igen. Unge Mand De kan gaa — eller vent lidt — Helsted i Døren.

HELSTED. Politidirektøren —

ASS. Godt, godt, nu kommer jeg — kaster et Blik paa Carl Georg og gaar.

SEXTENDE SCENE

Carl Georg. Niels Hald.

NIELS H. Ja nu kan De gaa foreløbig — lad mig se — nej stop lidt, ikke saa rask, Hr. Student Jensen, hør et Ord i Alvor. Her oppe vasker vi Folk ses Samvittigheder saa dejlig rene, og er der Utuskestreger i Dem, Hr. Student, saa skal jeg sørge for, at De faar Deres Rygstykker saadan paa Komædie, at Flyvelysten forlader Dem for evigt. Hører De det, Hr. Student. Skamme sig lærd Mand at have med saadant Tyvepak at gøre.

Altsaa vi forstaar hinanden.

CARL GEORG. Maa jeg ikke gaa — Hr. Betjent.

NIELS H. Bare rolig — hør nu. Har De ikke gjort

noget, hvad De naturligvis alligevel nok har, saa er jeg en god, fredelig og rar Mand, og hvad jeg ikke er, det er Assessoren. Han gør Dem den Ære at interessere sig for Dem, Hr. Student, hører De, og ønsker at tale med Dem paa sin private Bopæl Kl. 10 præcis imorgen Søndag. Der bør De møde. Gaa saa hjem, Hr. Student.

CARL GEORG. Bliver Louise — her —

NIELS H. Damen beholder vi — hendes Opdragelse er forsømt.

CARL GEORG. Jeg tror . . .

NIELS H. Jeg tror, Hr. Studenten gør bedst i ikke at tro — men at vide, at Damer af den Beskaffenhed faar 3 Gange 5 første Gang og kan hænde et Par Dage paa Tvangen i Tilgift senere hen. — Tjener, Hr. Student.

CARL GEORG *faar mere Mod.* Vil det vare længe, Hr. Betjent?

NIELS H. Kanske vil der gaa baade Vinter og Vaar.

CARL GEORG *rask.* Maa jeg sige Farvel til hende?

NIELS H. Er De mere slikken?

CARL GEORG. De kunde godt give mig Lov til det.

NIELS H. *tøver.*

CARL GEORG. Ikke sandt, De vil nok.

NIELS H. Lad gaa da. Gaar ud og vender tilbage med Louise.

CARL GEORG. Farvel Louise.

LOUISE gaar hen til ham og kysser ham. Du slipper vel Kalle — ikke sandt. Kysser ham.

SYTTENDE SCENE

De forrige. Assessoren i Døren.

ASS. Overbetjent Hald, hvad er dette for en Komædie?

NIELS H. *meget flov.* Jeg troede . . .

ASS. Vil De behage at føre den Anholdte bort — til Carl Georg. Og De, hvad vil De — hvorfor gaar De ikke —

CARL GEORG *stammer.* — Hald gaar med Louise.

ASS. bliver staaende. Hvorfor gaar De ikke — kom her

hen — giv mig Haanden — se op paa mig; saa kommer De ud til mig imorgen — Kl. 10 — Rosenvængets Allé 70 — ikke sandt. — Pludselig skarpt. Gaa saa. —

CARL GEORG gaar.

ASS. gaar hen mod Skranken, stryger Haanden over Panden. *Antinous!*
Gaar langsomt mod Baggrunden.

Tæppe.

ANDEN AKT

Assessorens Arbejdsværelse i en Villa i Rosenvænget. Stort Værelse, smykket med talrige klassiske Reproduktioner, Statuer og store, stive Møbler. Ren klassisk Smag. I Baggrunden en aaben Dør til en Veranda. Bag denne Villahave med Rosenflor. *Baumann* staar ved et Bord paa Verandaen og pudser Sølvtoj. *Carl Georg* i Skjorteærmer paa Knæ i Døraabningen, beskæftiget med Roser i Potter.

Lys og klar Sommerdag.

FØRSTE SCENE

CARL GEORG. Naar kommer Onkel hjem?

BAUMANN tier.

CARL GEORG. Højtærede Hr. Taffeldækker, jeg tillod mig at tale til Deres Eminence!

BAUMANN tier.

CARL GEORG. Baumann, er De døv?

BAUMANN tier.

CARL GEORG nærmer sig bagfra og slaar ham paa Skulderen. *Er — De — døv?*

BAUMANN forbitret. Jeg skal have mig frabedt . . .

CARL GEORG. Gamle Overhushofmester, gør mig den Tjeneste at se lidt venlig ud, rigtig. — Sig P og tænk paa Kærresten. Hvor Pokker gider De staa og surmule i det dejlige Sommergejr. Se Dem om, Roserne drysser Smil fra Hæk og Buske. Solen gyder Guld over grønne Træer! Tager fat paa ham og svinger ham rundt. Skal vi to lade som om vi var unge. — Dans, min Due!

BAUMANN river sig løs. Lad mig være, siger jeg.

CARL GEORG. Baumann, De er kommen paa den gale Hylde, De burde have været Fangevogter. Kan De

da ikke se, Mand, at Vorherre har sat sin Sol paa Himlen, for at De og jeg skal le til den, at Fuglene synger — Snak! det kan De ikke se, men det maa De da kunne høre Mand. Hvad?

BAUMANN. Jeg har mit Arbejde at passe.

CARL GEORG. Arbejde — Snak igen, De har Alderen til Pensionist. Tror De ikke, De har gjort tre Generationers Middelarbejde i Deres Liv.

BAUMANN. Nok muligt — nogen skal gøre Arbejdet.

CARL GEORG. Altsaa færdig Baumann. Træd af — driv, ryg paa lang Pibe. Nu har jeg været her i Huset i halvandet Aar, og endnu er det ikke lykkedes mig at se Dem ledig blot et sølle Minut.

BAUMANN. Nu har De været her i Huset i halvandet Aar, Hr. Student, og endnu er det ikke lykkedes mig at se Dem tage Dem gudskabt Gavn for blot et sølle Sekund.

CARL GEORG. Saadan er jeg, en Zirfugl med Z, men en Pokkers skikkelig Fyr i Grunden — ikke sandt Major domus?

BAUMANN. Jeg ræsonnerer ikke over Herskabet.

CARL GEORG. Herskabet — det er storartet. Major domus Baumann med en Holdning som en ældre Etatsraad og en Sparekassebog som en retireret Pantelaaner, taler om Herskab. Ved De, at det er Onkel og mig, der vanker rundt her i Verden ene og alene for at De kan have den Fornøjelse at lege Hushofmester for os. De — Mand — De er Herre i dette Hus.

BAUMANN. Man passer sit.

CARL GEORG. Ja og lader Taaberne passe deres. Hvad falder? Baumann, De er den mest inkarnerede „Haandsaristokrat“ Solen nogen Tid har beskinnet.

BAUMANN. Man respekterer sig selv og gør sit Arbejde.

CARL GEORG. Aa ja — lad gaa. De har det i Grunden bedre end nogen anden. Intet at tænke paa, ingen Sorger, ingen Bekymring. Maskine, Maskine,

Maskine! Sæt Maskinen i Gang, og den gaar af sig selv.

BAUMANN. Naa og saa Hr. Studenten.

CARL GEORG. Hr. Studenten er et Hittebarn, der spiser Naadsensbrød hos en gammel Særling, mens det kryber og kravler i ham for at faa Lov at bryde ud, raabe med møre Pærer efter en Trækvogn, møre Pærer fem for to Øre — Pærer er godt.

BAUMANN polerer. Vindhas.

CARL GEORG fløjter, efter en Stund. Hvor bliver Onkel af?

BAUMANN. Kender det ikke. Polerer.

CARL GEORG. Sig mig, Baumann, er det fordi De selv er saadan et gammelt Vane Dikke Ur, at De kan holde dette her ud. Har De aldrig været ung? aldrig haft en Kærreste. — Baumann, har De aldrig været udlagt som Barnefader?

BAUMANN vrisser. Nej.

CARL GEORG. De er maaske ligesom Onkel Kvindehader, hvad? Aa, De ved ikke, hvad De har narret Dem selv for. Kvinden er dejlig — dejlig. Sparsomt i Norden.

Her gaar man og bliver sur af at se paa jer gamle Mandfolk.

Hækken bliver en Fangemur og Roserne bliver Frugtpletter og Gravrust. Jeg bryder ud. Der gror Roser i Klosterets Have. Jeg bryder Klosterhækken — saa fløj han ud fra sit Fangebur. Som en Jomfrulille af Kloster. Det bobler og syder i den dejlige Højsommertid. Roserne sprænger Blostret, og Pipfuglene næbbes i Hække og Træer. Ud vil jeg, ud.

Baumann, en skønne Dag tager jeg alle Deres dejlige Sølvskeer og sætter dem paa Assistentshuset og tager i Skoven for Pengene med en syttenaars Sypige.

BAUMANN pakker Sølvtøjet sammen.

CARL GEORG ler. Ja pas paa det, Hr. Majordomus — Stæren fløjter og Skoven staar Brud! Det lokker og drager.

BAUMANN gaar med Bakken med Sølvtojet.

CARL GEORG ler, giver sig i Lag med Roserne og nynner.

ANDEN SCENE

Carl Georg. Assessoren paa Trappen.

ASS. Bravo, Dreng — det kan jeg lide —

CARL GEORG. Imorgen, Onkel — som du ser — i dit Ansigts Sved skal du æde dine Vandbakkelser. Was neues?

ASS. *ned.* En meget fin Stikling — en Marie Antoinette. — Røverkøb, men skal behandles med Varsomhed. Den skal podes i Nr. 31. — Sager, min Dreng, Sager — en lille Dronning —

CARL GEORG. Ved du hvad, Onkel — du skulde meget hellere have bragt mig en lille levende Pige med gule Krøller og Kinden rød.

Ellers ta'r jeg mig en selv. — Der er Længsler i Luften da. — Jeg kan ikke længer — nu bryder jeg ud.

ASS. Du er et Fæ, Carl Georg. Du skal holde dig fra Kvindfolk. Det er noget Kram du. Vi har ikke Brug for dem i vort Solsystem. Oprigtig talt du — de skulde staldes op et eller andet Sted i et Stutteri for Avlens Skyld — som i Østerlandene. Saa var man fri for at ærgre sig over dem.

CARL GEORG. For mig gerne, men saa vil jeg have mit Privatstutteri.

ASS. *alvorlig.* Carl Georg — det maa du ikke sige. Har vi to det ikke meget bedre alene. Se dig om — denne Plet er vort Rige, vort eget. Alt, hvad vi har nødig, rummes indenfor disse Mure. Det der udenfor er kun ondt, stygt og sygt.

Dreng, vil du da ikke se, at al Verdens Rigdom rummes i et Samliv som vort, hvor Slægters Kultur er vort Eje, hvor Kunst og Videnskab byder os alt, et Menneske kan forlange, og hvor ærligt varmt Venskab imellem to, der forstaar hinanden — to Mennesker, der kan leve for hinanden uden Sygdom og Synd, erstatter hele Verden.

CARL GEORG. Onkel — jeg vil slet ikke sige noget. Rippe op i alt det, jeg skylder dig.

ASS. Snak Dreng.

CARL GEORG. Godt, saa er det dig, der skylder mig — Ens bier. Men jeg kan ikke længere. Jeg bryder ud.

ASS. Har du ikke mere Herredømme over din Krop, Dreng.

CARL GEORG. Masser af Herredømme — men jeg vil ud. Jeg lader mig fæste som Avlskarl paa en Herregaard med større Besætning — Onkel. Min Fader maa have været Landmand. Der er Grøde i mig. Avlelyst og Avletrang. — Færdig.

ASS. alvorlig. Du skal beherske dig, Carl Georg. — Jeg forstaar din Udve, men du maa bekæmpe den. Jeg paa-lægger dig intet Baand. Du er fri. Den Dag, du vil gaa, staar Døren aaben — den staar dig aaben, om du vil vende tilbage. Men du skal blive, hvis du kan. — For min Skyld, hører du.

CARL GEORG. Saadan maa du ikke tale.

ASS. tager hans Haand. Fra den Dag, du kom til mit Hus, har mit Liv faaet et Indhold, det aldrig havde før. Tilfældet, det blinde Tilfælde bragte os sammen. Men den Dag blev Glæden først ret min Gæst. Du har levet i Frihed for at vænne dig til mig. Nu skulde den Tid komme, da jeg vilde aabne dit Øje for alt det, jeg har erfaret — nedlægge i din Sjæl den nye Udsæd, der sikkert skal spire.

Og nu vil du gaa, siger du. — Hvorfor?

CARL GEORG. Jeg mente det ikke, Onkel — det vil sige — du forstaar — men det kan være — jeg tager fejl — jeg driver saa forbandet. Lad os tage fat. Lad os døde Kødets, som det hedder —

Jeg er et Fjols, Onkel — altsaa —

ASS. Du skal se, min Dreng, du vælger det rette. —

CARL GEORG. Giv mig Stiklingen —

ASS. Forsigtig — forsigtig maa den ædle Blomst podes. Podemesterens Kunst er en ædel Kunst.

CARL GEORG. Du er Podemester, Onkel.

ASS. Kan hænde.

CARL GEORG. Og jeg din Pode — en dejlig Pode, hvadbehager?

TREDJE SCENE

De forrige. Niels Hald paa Trappen.

ASS. Hald — hvad vil De?

NIELS H. Et Øjeblik, Hr. Assessor — maa jeg forstyrre.

ASS. Nødig — men naar det ikke kan være andet — saa lad høre.

NIELS H. skotter til Carl Georg. Jeg vilde gerne tale med Hr. Assessoren alene.

ASS. Aa, Carl Georg —

CARL GEORG. Er det din Overspirro, der har Hemmeligheder.

NIELS H. skotter vredt til Carl Georg.

CARL GEORG. Gudbevares — Jæ trækker mig tilbage. Ud til højre.

FJERDE SCENE

ASS. Hvad er det saa, Hald?

NIELS H. En noget delikat Affære, Hr. Assessor. Min Kollega Henriksen ved Sædeligheden har længe haft Kig paa en Pige — som ikke forekom ham rigtig paalidelig.

ASS. Hvad kommer det mig ved, Hald?

NIELS H. Jo, ser Assessoren, hun er ham for udpekuleret — og det skal der ellers noget til, for Henriksen er vældig dreven. — Men nu er han kommet efter, at Pigebarnet holder til herude og kommer ud fra Huset her paa mistænkelige Tider, ad Bagporten til Haven.

Saa mente vi, det maatte være det unge Menneske. —

ASS. Carl Georg — umuligt. — Aa hør . . .

NIELS H. Om Forladelse, Hr. Assessor — men det er muligt. — Jeg har selv tilladt mig at konstatere det — det passer.

ASS. Carl Georg skulde modtage Besøg af et Fruentimmer — her i mit Hus — af en Skøge.

NIELS H. Skøge er for meget sagt — vi kan jo ikke bevise noget. Men Assessoren kender jo ellers Pigebarnet.

ASS. Jeg — kende Pigebarnet — hvorfra —

NIELS H. Fra Retten.

ASS. Saa —

NIELS H. Hun hedder Louise Karlsen — hvis Assessoren husker den Sag, hvor det unge Menneske —

ASS. Louise Karlsen — hende der blev straffet for Hæleri — —

NIELS H. Meddelagtighed i Bedrageri —

ASS. Godt ja — hende den mørke —

NIELS H. Passer.

ASS. Og med hende skulde Carl Georg . . .

NIELS H. Det er jo ikke nemt at vide, naar de to Køn kommer sammen, siger man jo. —

ASS. Jeg vil strax tale med Drengen.

NIELS H. Det skulde Assessoren ikke. Han bliver bare uvoren. Unge Mennesker futter bare op. Nej jeg tror, vi kan klare det hele paa en meget bedre Maade.

ASS. Hvorledes, Hald?

NIELS H. Se vi har jo ikke noget mod hende, rigtig, men hun har jo været straffet før. Hun har sunget i en Forretning paa Broen, hvor hun rigtignok ikke synger mere. Der er jo ganske vist ikke noget rigtig at tage hende paa. — Men man kunde vel nok forskrække hende en Smule.

Naturligvis, man skal være sikker paa, at ens Overordnede ikke gør Ophævelser — Tøsen er kendt med det, og hvis hun ikke bliver taget med en Trumf — saa risikerer vi Vrøvl.

ASS. Det kan være godt nok altsammen, Hald. Men egentlig kan De jo ikke gøre noget. De siger jo selv, der intet foreligger.

NIELS H. Ikke noget bestemt — men man maatte vel kunne — for rent Mel i Posen har hun ikke — af det jeg kan se.

ASS. Jeg vil ikke have med den Sag at gøre, Hald. De ved, den Slags Sager har jeg en Gang for alle bedt mig fritaget for. Jeg vil ikke have med den Slags Fruentimmer at skaffe.

NIELS H. Nej — det forstaar sig — jeg troede ellers — det var for Assessorens Skyld og for Husets — og saa det unge Menneske.

ASS. Jeg skal tale med Carl Georg.

NIELS H. Ja saa beder jeg undskyldte.

ASS. Aa vent lidt, Hald — vent et Øjeblik — Kalder paa Carl Georg.

FEMTE SCENE

De forrige. Carl Georg.

CARL GEORG. Onkel kaldte.

NIELS H. træder lidt tilbage.

ASS. De kan godt blive, Hald. Hør du, Carl Georg, Overbetjent Hald siger, at du modtager Damefremmede her i Huset.

CARL GEORG. Se se — din Overdetektiv giver sig af med at udspionere dit Hus.

ASS. Du vil maaske være saa venlig at svare mig — er det sandt?

CARL GEORG. Din Overdetektiv har fænomenale Sporeevner. Selvfølgelig er det sandt. — Hvorfor i Alverden skulde jeg nægte det. —

ASS. Og det siger du, Carl Georg.

CARL GEORG. Skulde jeg maaske lyve som en Skoledreng. — Jeg har to Gange haft Besøg i denne din høj og velbaarne Have af et Ungdomsbekendtskab, en ung Kunstnerinde ved Navn Louise Karlsen. Jeg antog ikke, du interesserede dig for Kunstnerinder, men

havde jeg anet det, havde det ikke været nødvendigt at ulejlige din Hr. Overdetektiv med den Affære. Er der mere, du ønsker at vide?

ASS. Det er en ganske upassende Maade at tage den Sag paa.

CARL GEORG. Gud bevares, du skylder mig intet Hensyn, men at holde Forhør over mig i den Persons Nærværelse forekommer mig — efter den Fod, du har stillet mig paa vis à vis dig — heller ikke ganske efter Husets Sædvane.

Men som du vil. — Jeg sagde før, jeg er villig til at forlade Huset med det samme. Stilles under den Herres Opsigt er noget, jeg ikke kan sige jeg strækker mig langt før. Bukker.

ASS. Bliv, Carl Georg.

CARL GEORG. Aa nej — lad mig gaa mine Veje. —

ASS. Til Pigebarnet —

CARL GEORG. Hvorhen jeg lyster — jeg er myndig. — Det gør mig hjertelig ondt, at det skulde komme saaledes. Men Skylden er din — udelukkende din. Det havde jeg ikke ventet af en Mand med din Finfølelse og Takt. Saa meget desværre —

ASS. Du skal blive, Dreng — jeg vil tale med dig.

NIELS H. Kan jeg trække mig tilbage?

ASS. Ja vel, ja vist. — Aa hør, Hald.

NIELS H. Hr. Assessor.

ASS. Hvis der er Skygge af Grund, skal De ikke holde Deres Kollega tilbage — dog maa jeg bestemt forlange, at det formelle Grundlag er i Orden og at Sagen ordnes administrativt. — Forstaar De?

NIELS H. Javel, Hr. Assessor.

ASS. Godt — ja saa kan De gaa. Hald ud.

SJETTE SCENE

Assessoren. Carl Georg.

ASS. Du har Ret, Dreng, det var mig, der handlede uret. Men du maa kunne forstaa, at det harmede mig

af min Underordnedes Mund at høre, at du misbrugte mit Hjem.

CARL GEORG. Du tager fejl, Onkel. Enten er dette mit Hjem, og saa er jeg som myndig Mand i min fulde Ret til at modtage, hvem jeg finder for godt i dette mit Hjem, eller det er ikke mit Hjem, men dit, og saa er jeg hjemløs og kan skabe mig et Hjem selv.

ASS. Jeg har sagt dig — at mit Hus er dit Hjem. — Men det Hensyn bør du vise mig, at du ikke slæber Skøger ind i mit Hus.

CARL GEORG. Louise er ingen Skøge.

ASS. Jeg kender hende ikke.

CARL GEORG. Men det gør jeg, og jeg taaler ikke, at nogen kalder hende en Skøge — ikke en Gang du — for det er hun ikke.

ASS. Du kender hende altsaa nøje.

CARL GEORG. Ja jeg gør. — Hun tjener sit Brød ved sit Arbejde. — Hun synger — det er hendes Næring — den er der intet at sige paa.

ASS. Det er, som man tager det. Knejpesangerinder og Skøger er for mig et.

CARL GEORG. Ja saa er det vist bedst, vi ikke diskuterer den Sag mere.

ASS. Vil du love mig ikke at træffe den Kvinde mere?

CARL GEORG. Jeg lover ikke mere, end jeg kan holde.

ASS. Du vil altsaa ikke love det.

CARL GEORG. Jeg hader dette her at staa som et misfornøjet Tyende og sige, saa kan jeg rejse. Det er femte Gang i Dag. Synes du ikke, vi skulde gøre Alvor af det. Jeg har de 60 Kroner om Maaneden fra min ubekendte Hr. Papa. Det er en Skilling i min Alder. Lad mig rolig rejse. Dette her gaar ikke.

ASS. Sæt dig, min Dreng. — Hør lidt paa mig. Har vort Samliv i disse Aar da intet Værd for dig. Vil du bryde af med mig for en S . . . for et Pigebarns Skyld.

Tror du da, jeg har taget dig i mit Hus som min Søn for en skønne Dag at lade dig gaa i Utide, som du selv siger, som en Tjenestekarl.

Nej, Carl Georg. Jeg holder af dig, ikke alene som min Søn, men uendelig meget mere. Jeg skal ikke trætte dig med at forklare dig hvorfor. Men du skal blive hos mig.

CARL GEORG. Naar jeg nu siger dig rent ud, at det vil jeg ikke — fordi jeg ikke indlader mig paa noget, jeg ikke forstaar. Gudbevares, du er den fineste, den nobleste, den mest rettænkende Mand, jeg har truffet paa. Jeg har aldrig fra den Dag, jeg satte mine Ben i dit Hus, set noget stygt eller ufint hos dig. Du har overvældet mig med Godhed.

Fanden maa vide hvorfor — ja undskyld mig, men det siger jeg.

Jeg vil ikke skylde dig noget — jeg vil kun have min Frihed. Taknemmelighed — Gudbevares, saa meget du vil — men du er ikke min Fader, og du er for gammel til at være min Ven.

Jeg vil ikke taale Baand — jeg vil gaa — ikke sandt du — det staar vi os begge bedst ved.

ASS. Er det for Pigebarnets Skyld?

CARL GEORG. Nej —

ASS. Du lyver.

CARL GEORG. Godt — jeg vil ikke give Slip paa hende.

ASS. Vil du gifte dig med hende?

CARL GEORG ^{ler.} Med Louise. — Nej, oprigtig talt.

ASS. Altsaa en løs Forbindelse.

CARL GEORG. Ja andet har jeg rigtignok ikke tænkt mig —

ASS. Du har maaske allerede knyttet den løse Forbindelse.

CARL GEORG. Oprigtig talt, det var sket længe før du kendte noget til mig.

ASS. Men du har fornyet Bekendtskabet.

CARL GEORG. Tror du da, jeg er Intetkøn. — Man skulde virkelig undertiden tro, du havde levet dit Liv paa Maanen og ikke siddet i alle dine Aar og været Dommer i en Strafferet.

ASS. Og du paatænker altsaa at fortsætte denne Forbindelse. —

CARL GEORG. Ja —

ASS. Pigebarnet modtager altsaa Penge af dig.

CARL GEORG. Oprigtig talt, tror du, hun lever af Luften. — Men jeg giver hende af mine egne Penge — du skal ikke være bange. Jeg skal ikke længere falde din Kasse til Byrde. Jeg klarer mig nok. Det generer dig, at *dine* Penge gaar den Vej. Jeg skal aldrig mere tage Penge af dig. Hører du. Nu maa vi skilles, ellers bliver det raat, og det er baade du og jeg for god til.

ASS. Du skulde betænke dig til i Morgen. Jeg indrømmer dig. Jeg har taget denne Sag forkert — grundforkert. Jeg er ikke vant til at behandle den Slags Sager. Hele Uretten er paa *min* Side. Du har Ret — fuldkommen Ret. Det er mig, der gør dig en Undskyldning. Carl Georg — giv mig din Haand. Jeg stoler paa, du tager mod den. — Saa taler vi ikke mere om den Sag. Kun beder jeg dig vise mig det Hensyn ikke at mødes med hende i dette Hus.

CARL GEORG. I dit Hus.

ASS. Jeg sagde udtrykkelig i *dette* Hus. — Saa længe du selv ønsker det, er *dette dit* som *mit*. Forstaar du mig, Carl Georg?

SYVENDE SCENE

De forrige. Dr. Braun.

ASS. Otto Braun — nej hvilken Overraskelse — og jeg som troede, du sad paa Kapitolium, begravet i Mønter fra den klassiske Oldtid. — Hjertelig velkommen — min Plejesøn, Student Jensen, Antinous — min kære Ven Dr. Braun, som jeg har fortalt dig om saa tidt.

BRAUN ser nøje paa Carl Georg.

CARL GEORG. Jeg er ikke rigtig — pæn — det er Jordarbejde. — Jeg bliver vist nødt til at underkaste mig en Renselsesproces først.

ASS. Gør du det, Dreng. Bed Baumann sætte lidt Vin herved — Falerner — Chianti — vino Romano — jeg har det altsammen.

BRAUN. Tak, Falerner.

ASS. Falerner, Carl Georg — sig det til Baumann.

Carl Georg gaar.

OTTENDE SCENE

Assessoren. Dr. Braun.

ASS. tager Brauns Haand. Otto — endelig en Gang igen. Du ved ikke, hvor det gør mig godt at se dig her.

BRAUN. Du ser ikke rask ud, Eberhard — anstrænger du dig for meget?

ASS. Nej du, ingenlunde. Vel har jeg en Del at gøre deroppe, men som jeg tidt har sagt dig, det Arbejde er Pligtarbejdet, som jeg maa have. Jeg maa gøre et bestemt mig ubehageligt Arbejde hver Dag. *Hvilket* er mig egentlig uden Forskel. Jeg kunde sidde og tælle Bogstaverne i Aftenavisen for Timebetaling, naar jeg blot vidste, at jeg skulde gøre det, fordi det var min Bestilling — min Pligt.

BRAUN. Du interesserer dig altsaa ikke for dit Arbejde.

ASS. Interesserer — aa jo, jeg tæller som den pligt-tro Mand, jeg er, jeg gaar videre, jeg ser efter, at det stemmer, jeg drejer Trædemøllen, fordi jeg maa have Trædemøllen at dreje.

BRAUN. Og dit Liv —

ASS. Mit Liv er mine Studier — vore fælles kære Studier nu som altid; den Verden, hvor jeg lever — og saa Drengen.

BRAUN. Drengen —?

ASS. Antinous.

BRAUN. Ham dér?

ASS. Ja.

BRAUN. Jeg kender Fænomenet gennem et Par Aar fra dine Breve. Du kan forstaa, at netop jeg maatte blive betænkelig ved at høre om dette — men ogsaa at netop jeg bedre end nogen anden vilde være væbnet med Mistro —

ASS. Du har Ret, Otto. Du tænker paa vore Skoledage, paa det gamle Kloster, Bænken ved den rindende Aa, og Aftenklokkerne, der klang. Aa — hvor vi var lykkelige den Gang, Otto. —

BRAUN. Vi var Børn, Eberhard, og vi holdt af hinanden. Senere da vi blev Mænd og mødtes igen — husker du saa, hvor vi følte os fremmede for hinanden?

ASS. Jeg husker det, Otto. Det var i Rom — din Hustru var lige død, du søgte Trøst i dine Studier — i flere Aar havde vi ikke set hinanden.

NIENDE SCENE

Baumann med Vinen.

ASS. Sæt den der — der — De kan gaa, Baumann.

Baumann gaar.

ASS. Vi mødtes tilfældigt — mødtes i Kejserpaladserne en Aften ved Solnedgang. — Jeg husker det. — Du kendte mig ikke strax, men jeg kendte strax dig. — Kan du huske, hvad du sagde? — Naa, du mindes det ikke. — Saa skal jeg sige dig det — det var, efter at vi havde talt en Stund sammen — saa sagde du: Eberhard, hun, der døde, blev min Hustru, fordi hun havde *dine* Øjne —

BRAUN. Jo jeg husker det.

ASS. Men jeg glemmer Vinen — drik, kære Ven, drik og vær hjertelig velkommen. —

BRAUN. Tak. —

ASS. Saa var det, vi to mødtes i vort Arbejde, du lærte mig at elske og forstaa de Bud, der bragtes os

fra svundne Tider, lærte mig at læse Glæden i hver lille slidt Kobbermønt, skabe Lykken i alvorligt Arbejde.

BRAUN. Og du lærte mig at bære Savnet, fordi jeg i dig atter fandt en, jeg kunde tale med, en hvis Hjerter slog i Takt med mit — en, der havde *hendes* Øjne.

ASS. Saa underlig gaar Livet i Ring med os.

BRAUN. Nu mødes vi igen, Eberhard.

ASS. Ja, og nu føler jeg mig næsten brødebetyngt, fordi jeg har sveget vort fælles Arbejde.

BRAUN. Ser du, derfor søger jeg dig. Jeg faar aldrig mere noget virkeligt fra dig. Du er bleven usystematisk, springende, du begaar ligefremme Fejl, i 35te Hæfte, som du sendte mig, behandler du nogle plumpe Efterligninger som Mønter fra Septimii Severi Tid.

Derfor kom jeg.

ASS. Og træffer mig — med ond Samvittighed.

BRAUN. Og Antinous. Du har fortalt mig om Drengen saa tidt. Jeg har ikke rigtig set ham endnu. Køn er han, der er noget i Blikket jeg lider; Resten faar jeg se.

ASS. Otto — du er den eneste, der virkelig forstaar dette. Du forstaar, at al min Tørst efter Skønhed higer mod denne ene Kilde. — Denne Yngling er Symbolet paa alt, hvad jeg drages imod. Tilfældet førte ham til mig, og først fra den Dag har mit Liv faaet sit rette Indhold. Mit Arbejde — selv mit Livsværk — maa træde i Baggrunden for det Værk, jeg her tager mig paa — at danne ham, saa han opfylder mit Ideal, det sande klassiske Venskab.

BRAUN. Og din Kærlighed til ham er *ren*?

ASS. Som Castalias Kilder — det sværger jeg dig til.

BRAUN. Godt, jeg tror dig, og jeg forstaar dig. — Gengælder han den?

ASS. Carl Georg — han aner ikke engang noget derom.

BRAUN. Se se —

ASS. Hvorfor ryster du paa Hovedet?

BRAUN. Det kan være godt, det kan være ondt. — Duer han? Er han et dygtigt Menneske?

ASS. Han er ikke prøvet endnu.

BRAUN. Hvorledes stiller det sig med hans Udvikling — hans erotiske Udvikling?

ASS. Desværre, før jeg mødte ham, havde han knyttet en Forbindelse med et Fruentimmer — en Forbindelse, som jeg troede var hævet, men netop i Dag har erfaret bestaar endnu — eller nylig er genoptaget.

BRAUN. Og hvad siger du dertil?

ASS. Jeg har Midler til at skaffe hende af Vejen.

BRAUN. Tag dig ivare, dermed gør du Fortræd. Kvinder forstaar du ikke — du skal tage dig i Agt. Jeg kender dig nok til at vide, at naar du har kastet din Kærlighed paa denne unge Mand, saa maa der være noget ved ham; men netop her er det, Slaget skal staa. Paa dette Forhold kan baade du og han lide Skibbrud.

ASS. Du vil vel ikke, at jeg skal lade en Skøge faa Tag i min Plejesøn.

BRAUN. Vist ikke — men først og fremmest maa jeg se denne Kvinde. Deraf afhænger noget. Er det en almindelig Skøge, som du siger — dog husk paa, her dømmer du ikke klart — saa er Sagen rede nok. Men er der blot det ringeste ved hende, saa risikerer du Ulykker.

ASS. Jeg kan fjerne hende.

BRAUN. Vist kan du ikke. — En Mand kan ikke fjerne en Kvinde af en anden Mands Liv — en Kvinde kan det. — Du ikke.

ASS. Saa er det maaske dog mere end et Tilfælde, at du kom herhid netop i denne Stund.

BRAUN. Alt her i Verden er mere end et Tilfælde.

TIENDE SCENE

De forrige. Louise.

ASS. *springer op.* Hvad vil De her? — Hvem er De?

LOUISE. Louise Karlsen er mit Navn — det er mig, De jager.

ASS. De tager fejl. — Denne Grund er min. Jeg kender Dem ikke, og jeg anmoder Dem om at forlade dette Sted.

LOUISE. Jeg bliver — De kender mig godt nok. Det var Dem, der sendte mig i Fængsel den Gang og tog Carl Georg fra mig. Tror De, De kan bilde mig ind, De ikke kender mig.

ASS. Kære Ven — jeg beder dig undskylde dette.

BRAUN. Alt her i Verden er mere end et Tilfælde. Gaar hen til Louise og ser paa hende. De er altsaa den unge Mands Forlovede.

LOUISE. Det er jeg altsaa ikke — jeg hører ikke til dem, man forlover sig med.

BRAUN. Saa er De altsaa den unge Mands Elskerinde.

LOUISE, Jeg er hans Pige — hans Pige.

BRAUN. Og De holder af ham?

LOUISE. Hvorfor spørger De om det?

BRAUN. Fordi den Mand, der staar, er min Ven, og fordi det Spørgsmaal har Betydning for ham.

LOUISE. De ser saa underligt paa mig. — Det er nogle underlige Øjne, De har; er De ogsaa ved Politiet?

BRAUN. Nej — det er jeg ikke.

LOUISE. Saa vil jeg tale med *Dem*. —

BRAUN. Kære Eberhard, saaledes skal det være — gaa du, lad mig tale med hende.

ASS. Som du vil — som du vil.

ELLEVTE SCENE

De forrige. Niels Hald.

NIELS H. Som jeg ventede — hun undslap os.

ASS. Vent, Hald, vent — følg mig.

NIELS H. Som Hr. Assessoren befaler. Han gaar forundret.

Assessoren ud.

TOLVTE SCENE

BRAUN. Sæt Dem ned, Frk. Louise — hvad hedder De mere?

LOUISE. Louise Karlsen.

BRAUN. Karlsen — Vil De have et Glas Vin — De skulde tage det, De er ophidset, De trænger til lidt at styrke Dem paa. Kun et lille Glas. Saa skænker jeg mig ogsaa et. — Maa jeg hilse paa Dem, Frk. Karlsen?

LOUISE. Hvad er De egentlig for én?

BRAUN. Mit Navn er Dr. Braun.

LOUISE. Er De Doktor?

BRAUN. Ikke Læge — Videnskabsmand.

LOUISE. De er vist rar.

BRAUN. Det er der nogen, der siger.

LOUISE. Hvad vil De mig egentlig?

BRAUN. Spørge Dem om en eneste lille Ting, som De gerne skulde svare paa. De er Carl Georgs Pige, siger De. Holder De rigtig meget af ham?

LOUISE. Det gør jeg.

BRAUN. Og De kan slet ikke undvære ham?

LOUISE. Det behøver jeg i alt Fald ikke, for han holder af mig.

BRAUN. Saa længe det varer.

LOUISE. Ja saa længer det varer — mere bryder jeg mig heller ikke om.

BRAUN. De er nøjsom.

LOUISE. Aa — det varer saa længe jeg vil.

BRAUN. Det tror De.

LOUISE. Det véd jeg.

BRAUN. Godt, det bøjer jeg mig for.

LOUISE. De er en underlig én.

BRAUN. Jeg har set en Del, Frk. Karlsen, og jeg har et Par gode Øjne, som De selv sagde før.

LOUISE. De har nogle underlige Øjne, der ser lige tværs igennem én.

BRAUN. Det har jeg. — Altsaa Carl Georg har De Magten over.

LOUISE. Det har jeg.

BRAUN. Og hvad har De tænkt at bruge den til?

LOUISE. Til at elske ham.

BRAUN. For længere Tid?

LOUISE. For altid.

BRAUN. Det var ikke saa lidt.

LOUISE. Nej — det var det heller ikke.

BRAUN. De vil altsaa ikke give Slip paa ham. Men sig mig nu. Politiet, hvad udstaaende har De egentlig med Politiet?

LOUISE. Jeg har været dum en Gang — været med til noget, jeg skulde ladet være, det ligger i Opdragelsen, den var slet; jeg er født paa Trapper, være Tjenestepige gad jeg ikke, slide mig op som Syerske ikke heller. Saa morede jeg mig. Kom i Forlegenhed — i Fængsel lige rent ud for Hæleri.

Hvorfor skal jeg gøre mig kønnere, end jeg er.

BRAUN. Meget fornuftigt ræsonneret.

LOUISE. Naa, naar man en Gang ligger der, saa ligger man der. Jeg blev Sangerinde — jeg synger godt, og Herrerne synes om mig. Nu er jeg klogere. Lad Politiet blot komme — mig kan de ikke gøre noget.

BRAUN. Undskyld jeg spørger Dem, Frøken — men siden vi nu en Gang er ved det — hvad lever De af?

LOUISE. Jeg har haft godt Engagement — Folk syntes om mig — jeg har tjent Penge — det er ærligt nok —

BRAUN. Fuldkommen ærligt — Tak for Deres Oprigtighed — jeg tror Dem.

LOUISE. Det glæder mig.

BRAUN. Men nu maa De ogsaa høre paa mig. Den Mand, der gik, er min bedste Ven. Han er den ædleste, fineste Mand, der nogensinde har levet. Mere siger jeg ikke, for De vil alligevel ikke kunne forstaa mig. Han er ikke som andre. Skæbnen har bragt Carl Georg paa

hans Vej, og han har kastet hele sin rene, ædle Kærlighed — læg vel Mærke til mine Ord — paa den unge Mand.

De kan ikke byde Carl Georg det, vel?

LOUISE. Aa jo —

BRAUN. Nej De kan ikke. Jeg synes godt om Dem, der er virkelig noget ved Dem, men De maa forstaa, at Deres Liv . . .

LOUISE. De, som er saa klog — tror De ikke, det er Dem, der tager fejl. Jeg kender ikke Deres Ven, mig har han kun gjort ondt, men Carl Georg siger, han er god ved ham. Kunde det ikke tænkes, at det var saadan, at *han* tager fejl.

BRAUN. Hvad mener De?

LOUISE. Jeg holder af Carl Georg — men der er ikke mere ved ham end ved mig — det véd jeg — derfor holder jeg af ham.

BRAUN. De er en fornuftig Pige. — Maaske De har Ret. Carl Georg kender jeg ikke.

LOUISE. Ser De — skal vi saa holde op med at tale om det, De ikke kender.

BRAUN. Saa let gaar det ikke. For selv om De og jeg bliver enige, saa faar vi ikke ham med.

LOUISE. Carl Georg?

BRAUN. Nej, den anden, Eberhard. — Ham kender jeg. — Hør en Gang, Frøken Louise. Vil De ikke, at det skal gaa Carl Georg godt?

LOUISE. Selvfølgelig vil jeg det.

BRAUN. Godt, saa lad ham gaa.

LOUISE. Hvis han vil lade mig gaa, saa skal jeg lade ham gaa. — Det er egentlig *meget*, vil jeg sige Dem — men det kan være, der er noget i det, De siger.

BRAUN. Aa hvad — De mener, han gør det ikke.

LOUISE. Maaske.

BRAUN. Men saa betyder det hele ikke meget.

LOUISE. Det gør det ikke — hvis han la'r mig gaa.

BRAUN. De vil altsaa ikke.

LOUISE. Han har sin frie Villie.

BRAUN. Godt — det tager jeg imod. Nu kalder jeg paa ham. — Jeg har ubetinget Tillid til Dem, derfor kan *De* tale først.

LOUISE. Tak —

Braun gaar. Louise spaserer op og ned med et Smil. —
Der gaar nogle Sekunder.

TRETTENDE SCENE

Carl Georg. Louise.

CARL GEORG. Men Louise — hvad er det for en Redelighed.

LOUISE. De vil tage mig, min Dreng.

CARL GEORG. Det faar De ikke Lov til.

LOUISE. Det var kønt af dig, Kallemand. Men jeg trænger Gudskelov ikke til Beskyttelse. Mig kan de ikke røre alligevel. Men sjofelt er det, og det er din gamle, der har regnet den ud.

CARL GEORG. Jeg bliver her ikke en Dag længere.

LOUISE. Hvor vil du hen, Kallemand?

CARL GEORG. Jeg vil bort — med dig.

LOUISE. Hvad vil du leve af?

CARL GEORG. Jeg har mine Renter.

LOUISE. 60 Kr. om Maaneden. — Nej du, dem kommer vi ikke langt med.

CARL GEORG. Saa tjener jeg mere.

LOUISE. Du — jo du er en køn en til at tjene. Sludder — lad os nu være alvorlige. Du bliver her, og jeg gaar min Vej.

CARL GEORG. Aldrig, Louise — jeg giver aldrig Slip paa dig.

LOUISE. Kys mig.

CARL GEORG *kysser hende.*

LOUISE. Du er sød, Kallemand — men skilles maa vi.

CARL GEORG. Aa nu forstaar jeg — du har faaet en ny Kærreste.

LOUISE. Fjols!

CARL GEORG. Det har du — du vil være af med mig.

LOUISE. Pjank —

CARL GEORG. Hvorfor siger du saa det?

LOUISE. Jeg talte nylig med en rigtig pæn Herre, og han sagde, at du skulde blive, hvor du var. Han sagde, at det var noget, jeg ikke forstod, men at den gamle elskede dig og vilde gøre dig til noget. Jeg har ikke noget imod, at du bliver til noget, Kallemand. — Derfor skal du blive.

CARL GEORG. Men jeg giver Fanden i den gamle — jeg vil kun være sammen med dig.

LOUISE. Netop — derfor skal du blive. Lad nu være med at være et Fjols, Carl Georg. Nu skal du pænt blive, hvor du er — jeg har faaet Engagement i Hamborg, jeg rejser.

CARL GEORG. Jeg følger med.

LOUISE. Tror du, jeg har Lyst til at slæbe et Mandfolk med mig. Nej du, du kender mig nok. — Jeg kan holde dem fra Livet, du skal ikke være bange. Jeg rejser — og du beder pænt om Forladelse —

CARL GEORG. Og saa —

LOUISE. Saa faar vi at se, hvordan du tér dig — jeg bli'r ikke i al Evighed i Hamborg.

CARL GEORG. Louise.

LOUISE. Ingen Snak — det er mig, der har Kommandoen. — Bliv du nu hos ham derinde — vil du være sød, saa er vi sammen i Aften — ellers gaar jeg.

CARL GEORG tier.

LOUISE gaar atter smilende frem og tilbage.

FJORTENDE SCENE

Louise. Assessoren. Carl Georg. Dr. Braun.

Dr. BRAUN. Jeg takker Dem, Frk. Karlsen — og jeg beundrer Dem.

LOUISE. Jeg haaber, at vi træffer hinanden igen. Dem kan jeg lide —

BRAUN. De slipper ham altsaa —

LOUISE. Det har jeg ikke lovet — jeg rejser, og han bliver. Resten bliver hans Sag.

BRAUN. De er vist ikke ærlig.

LOUISE. Fuldstændig. — Naar vi mødes igen, kan vi jo tale om det. Hun gaar hen til Assessoren. Ja jeg rejser; De har ikke baaret Dem nobelt ad mod mig, men Deres Ven siger, De er en fin og ædel Mand. — Saa faar jeg tro ham. Lad mig se, at De faar noget ud af Carl Georg, medens jeg er borte. Jeg skal ikke staa Dem i Vejen. Blot kunde jeg ønske at sige ordentlig Farvel til ham.

ASS. tier.

BRAUN. Det er ikke mere end rimeligt.

LOUISE. Tak. — Farvel. — Kom, Carl Georg.

Carl Georg og Louise gaar.

FEMTENDE SCENE

De forrige. Niels Hald viser sig paa Trapperne.

ASS. Det kan være det samme, Hald, sig Deres Kollega, at hun kan færdes frit — desuden rejser hun.

NIELS H. bukker og trækker sig tilbage.

SEXTENDE SCENE

Assessoren. Dr. Braun.

ASS. gaar hen til ham og lægger sine Hænder paa hans Skuldre, bøjer sit Hoved mod ham.

BRAUN. Eberhard. Jeg er bange for, hun har Ret.

ASS. Hun.

BRAUN. Hun siger, der er ikke noget ved Drengen.

Og du har givet ham den Plads, han har i dit Hjerte, ubeset.

ASS. Han skal reddes.

BRAUN. *Han* — stakkels du — det er dig, der er i Fare, han hytter sig nok. Kan du ikke rive dig løs — kan du ikke — tage bort med mig. Lad os kaste os over vort Arbejde som før.

ASS. ryster paa Hovedet. Antinous.

BRAUN. Stakkels du — men godt. — saa lad os tage Kampen op sammen.

ASS. Tak, Otto — men jeg tror, jeg magter det alene.

Tæppe.

TREDJE AKT

Assessorens Arbejdsværelse fra anden Akt. Efteraar — sludfuldt Vejr
Døren til Haven lukket.

FØRSTE SCENE

BAUMANN. Tror du det virkelig, Hald?

NIELS H. Gu' gør jeg saa. Jeg skal sige dig, Baumann, dette herre Tyvepak fødes med det. Nogen Mennesker fødes til Kejsere, andre til Bisper og Konsejlspræsidenter, atter andre til Opdagere som mig — jeg har altid været bestemt for den snavs Haandtering, — og endelig er der nogen, der fødes til Tyveknægte. Du kan give dem lige saa mange Moralgrunde du vil. Vask, Renlighed og Flødesauce til Maden, gu' rapser de, naar de kan komme efter det. — Saadan en Løjser er Assessorens Plejesøn — han ka'tte gøre ved 'et — han er født med det.

BAUMANN. Ja, man skulde næsten tro det. Tænk hvad Assessoren har ofret paa den Knægt — nu er det — lad mig se — godt tre Aar siden, han fandt ham. Han har taget ham her i Huset, ofret Lærdom med mere paa ham — rejst med ham i de varme Lande — — overøst ham med Klæder og Guldur og Lomme-penge og saa videre — og lige meget Skidt Knægt, der ligger og driver paa Knejper med „Damer“ og omgaas med straffede Labanter og saa videre — saadan en Fyr skal man taale i vores anstændige Hus. Assessoren vil ingen Ting se og ingen Ting høre.

NIELS H. Ja, Baumann — nu har jeg længe nok gaaet og set paa dette her, og nu har jeg snuset omkring for at faa noget opdaget, og nu er det endelig lykkedes mig at tage Knægten paa fersk Gerning. Nu skal det blive Løgn.

Siden hun Sangfuglen Louise kom hjem fra Hamborg, har det været rent galt. Assessoren sagde, det var forbi. Jovist, saa snart hun viste sig, var Fyren der. Og nu kan man ikke en Gang nappe hende — nu har hun Midler.

BAUMANN. Saa — da bruger da ellers Fyren svært med Penge — og saa den Laban Johan — hans Halvbror, Tugthuskandidaten, vil du tro, han kommer her i Huset. Han stjæler lige rent ud.

NIELS H. Har du ogsaa mærket det?

BAUMANN. Ikke direkte, men jeg har mine Tanker.

NIELS H. Jeg har mere — jeg har Beviser.

BAUMANN. Beviser?

NIELS H. Jo ser du, forleden kom lille Fritz fra 4de Kammer med en glatraget, slikket Banksplejs — de havde faaet en Anvisning med Assessorens Navn paa 500 Kr., hvad du, fem Hundrede blanke Kroner, de klatter ellers ikke med det, som en lurvet udseende Personage havde villet hæve i Banken — — nu kender de Assessoren der nede og vilde ikke udlevere Pengene — men bad om at maatte laane Anvisningen. Knægten var vældig sej og sagde, at de skulde give ham en Kvittering for den, og den fik han. — Nu havde de naturligvis Færten af, at der var noget Pusleri ved det — derfor vilde de hellere gaa til mig — og jeg stak Papiret i min Lomme — her er det — det ligner ellers godt nok. — Hvad — 500 Kr. — det er det meste af, hvad en anden en faar aarligt i mange Aar. Jeg siger ellers Tak for Seven. — Denne her tager Assessoren da ligemeget ikke for god —

BAUMANN. Var det ham selv, der præsenterede den i Banken —?

NIELS H. Nej, det var Halvbroder Johan —

BAUMANN. Aa Gud ja — hvor dette her er sørgeligt.

NIELS H. Ja, lysteligt er det ikke.

ANDEN SCENE

De forrige. Assessoren.

ASS. Overbetjent Hald. — Se Goddag, hvad har De paa Hjertet — De ser saa alvorlig ud — er der noget gaaet Dem imod —

NIELS H. Nej — jo — maa jeg tale et Øjeblik med Assessoren?

ASS. Hjertens gerne — gaa lidt, Baumann — jeg skal kalde.

BAUMANN *gaar.*

TREDJE SCENE

Niels Hald. Assessoren.

ASS. Naa, sæt Dem saa Hald. — Hvad er der saa med Dem?

NIELS H. tager Anvisningen frem. Denne her, Hr. Assessor.

ASS. tager Papiret, springer op. Hvor har De faaet den, Hald?

NIELS H. I Banken.

ASS. Er den udbetalt?

NIELS H. Nej.

ASS. Gud være lovet — har *han* afleveret den?

NIELS H. Nej, Johan — Tyveknægten.

ASS. lettet. Naa, Gudskelov.

NIELS H. Jamen den anden har skrevet den.

ASS. Hvor ved De det?

NIELS H. Johan og mig er gamle Bekendte — saadan kan Johan ikke skrive — det er den anden.

ASS. Hvorledes har De faaet den?

NIELS H. Banken har bedt om at laane den — de anede Uraad — og Tyveknægten udleverede den nok

saa frækt imod Kvittering — han mente ikke, der var noget at risikere — det er ogsaa et Tegn paa, at den anden har lavet den.

ASS. sidder alvorlig og tavs. Nej, den er ægte — jeg har selv skrevet den. — Ja, det er sandt, Hald — jeg har selv skrevet den for at benytte den — saa er den blevet borte for mig — det er dog muligt, at Drengen er uskyldig i dette her.

NIELS H. rømmer sig.

ASS. ser op.

NIELS H. Et Ord, Hr. Assessor, i al Ærbødighed — hvor længe skal det blive ved med at gaa?

ASS. rejser sig. Jeg maa tale med Drengen — det er umuligt — dette maa kunne standses —

NIELS H. Skal jeg gøre noget ved Sagen?

ASS. Hvornaar fik De Anvisningen?

NIELS H. I Gaar — jeg kunde ikke naa herud før i Dag — Assessoren var jo bortrejst i Gaar. —

ASS. kaldende. Baumann. —

FJERDE SCENE

De forrige. Baumann.

BAUMANN kommer. Hr. Assessor.

ASS. Er Carl Georg hjemme?

BAUMANN. Nej — han har ikke været hjemme siden i Gaar Middags.

ASS. Ikke hjemme i Nat?

BAUMANN. Nej.

NIELS H. Det kunde være, man kunde finde ham.

ASS. Baumann, De maa skaffe mig fat i ham strax.

BAUMANN. Hr. Assessor — løbe efter ham, hvor han kan træffes. Nej, Hr. Assessor — det kan jeg ikke. — Det maa De ikke forlange af mig.

NIELS H. Skal jeg ikke — jeg er mindre fintfølende — jeg har været alle Slags Steder før — i Embeds Medfør.

ASS. Maaske — men ingen stærke Midler, Hald.

Ingen Opsigt — denne Historie skal blive den sidste — men den skal ordnes. Der er jo ingen Skade sket. Jeg kan hæve Pengene selv — Hald, De kan gaa ind i Banken og sige, at det var rigtigt. — Jeg ønsker det — gaa saa, Hald — skynd Dem — Klokken er halvt to — De kan komme i Banken til to. Tag en Droske og bring ham saa med tilbage.

NIELS H. Javel, Hr. Assessor. Gaar.

FEMTE SCENE

Baumann. Assessoren.

BAUMANN. Hr. Assessor — skal det nu ikke snart være forbi. — Vi faar kun Ulykker af den Knægt?

ASS. Baumann, jeg har endnu ikke opgivet Haabet. Ganske vist — Carl Georg har voldt mig megen Sorg — men det maa kunne blive bedre. Jeg vil benytte denne Lejlighed til at tale alvorligt med ham. —

BAUMANN. Det nytter ikke — det nytter ikke.

ASS. Jeg vil føre det igennem — Drengen er letsindig — ikke ond. Det er skadelig Paavirkning — jeg har maattet lade ham skøtte sig selv meget for meget i den senere Tid. Nu faar jeg mere Tid til overs, saa tager jeg fat igen. — De skal se, Baumann — jeg skal faa noget ordentligt ud af ham — jeg har sat mig det for — og jeg plejer at kunne gennemføre, hvad jeg sætter mig for.

BAUMANN ryster paa Hovedet, gaar.

SJETTE SCENE

ASS. gaar op og ned ad Gulvet — standser foran Antinous' Statue, fører Hænderne til Hovedet og sukker. Det banker. Kom ind.

SYVENDE SCENE

Assessoren. Justitarius.

JUST. kommer. Goddag, kære Ven. Har De Tid et Øjeblik?

ASS. Nej, hvilken Fornøjelse at se Dem herude en

Gang — De kommer ellers aldrig mere — De svigter mig helt —

JUST. Aa hvad, man har sit at passe. —

ASS. Sæt Dem ned — vær saa god, her er Cigarer. — Trænger De til noget?

JUST. Ellers Tak, nej — jeg nyder, som De ved, intet paa Formiddagen, og jeg har meget daarlig Tid. Desuden, først Forretninger. — Jeg har en lidt pinlig Sag at tale med Dem om —

ASS. Med mig — dog vel ikke om — —

JUST. Jo, om Deres Plejesøn, Carl Georg Jensen. — Kære Vittinghof — De maa se at blive den Dreng kvit — det gaar Herren forlade mig ikke mere. Jeg vil ikke tale om Deres kærlige Kolleger. De ved, at det gode kollegiale Forhold i Retten altid har været min Stolthed.

Men *dette* er alvorligt.

ASS. Hvad er der da i Vejen?

JUST. I Dag har Politidirektøren sendt mig Inspektøren for Tugt og Ære paa Halsen i Anledning af Deres Slubbet af en Protegé. Kære Vittinghof — vort Venskab er gammelt og stærkt — men det maa De Herren forlade mig ikke udsætte mig for — —

ASS. Jeg beklager det — jeg beder Dem undskylde — men jeg har netop tænkt paa at gøre noget alvorligt. — Men sig mig — hvad drejer Sagen sig om. —

JUST. Jo ser De, jeg har haft en Sag med et Pige-barn, der skejer ud. De Satans Bladnegre løber os paa Døren. Noget siver jo ud — atter her er der Vrøvl dernede; i Stuen hos Politiet siger de, det er os heroppe — inde paa Justitskontoret siger de, det er nede paa Kamret. — Naa, upaalidelige Fyre har vi jo alle Steder, og Kammeratskab med Bladnegre kan vi jo ikke undgaa.

ASS. De ved, hvor strengt jeg farer frem, hver Gang jeg opdager noget af den Slags —

JUST. Ligesaa jeg selv. — Kan De huske ham ved 3dje Kammer, der blev greben i at løbe med Sladder til

Bladene. De ved, at jeg behandlede ham saaledes, at han gik op paa Politiloftet og hængte sig — Gudskelov — siger jeg — saa var vi da af med ham. — — — Men som sagt, der er sivet noget ud om Carl Georg, og man har villet lave Sensation af det i et Skillingsblad. — — Min Dørslave, Augustsen, som besørger den Del af mine Forretninger, siger at det er stoppet. — Men Sædeligheden holdt en lang Palaver — De ved, han har det med Gudelighed, der ikke ligger rigtigt for min Stemme. — Kæreste Vittinghof — faa den Bavian til Amerika —

ASS. Jeg har endnu ikke opgivet Haabet. —

JUST. Haabet — ærligt talt, gamle Ven, det beskæmmer ingen — men alligevel.

ASS. De ved ikke, hvad det vil sige at have taget sig en Livsgerning paa, De med Deres kolde, skarpe, kloge Hoved, med Deres overlegne Menneskeforagt. De kan ikke føle som jeg. Jeg har fattet Kærlighed til det unge Menneske — jeg siger det rent ud — Kærlighed. Jeg vil vinde ham for det gode. Jeg føler, jeg kan — — —

JUST. Gu' kan De ikke nej. De bedrager Dem selv. Her er ikke Tale om noget Livsværk. De har ganske simpelt gaaet hen og kastet Deres Kærlighed paa en Døgenigt af et Mandfolk — Gud bevares — De kunde lige saa godt have kastet den paa et snavs Fruentimmer — eller rettere sagt det kunde *De* ikke. Men sket er sket — og skidt er det. Det fører Dem helt ud i de vilde Veje. Jeg ansaa det for en Art Monomani — en Art Sindsyge. Jeg har set saa mange Variationer af mentale Lidelser hos mine brave Medarbejdere — desværre er det oftest de bedste, det gaar ud over. De er ikke klart paa dette Punkt — Vittinghof. Nu maa jeg skride ind, ellers gør De Dumheder. — Fyren maa af Vejen.

ASS. Drengen skal ikke gaa til Grunde. Min smukke, herlige Antinous — han skal ikke gaa til Grunde.

JUST. Jeg er en gammel Knark — Ungkarl, som De ved. Fruentimmer har jeg aldrig brudt mig stort om — i hvert Fald holdt det tidlig op — og Mandfolk — føj for Satan. Derfor forstaar jeg mig ikke synderlig paa Kærlighedssladder. — Bøger læser jeg aldrig — undtagen mine Fagskrifter og Jeres begavede Protokolforsler — dem er der inte meget Lyrik i — — altsaa, jeg forstaar mig ikke paa de Dele, men jeg skulde tage meget fejl, om De ikke er ligefrem forelsket i Fyren.

ASS. Det kan De godt kalde det.

JUST. Det forbyder jeg — hører De, jeg forbyder det. Det kan jeg min Salighed ikke have. Tænk Dem i Sprøjten — De ved, hvad den hedder — med fede Bogstaver: *En Assessors forbryderiske Kærlighed*. — — Vittinghof, send den Bavian til Amerika. — —

ASS. De har tidt stolet paa mig — De kan vedblivende stole paa mig — Drengen har voldt mig stor Sorg — jeg vil nu tale alvorligt med ham, og jeg skal love Dem for, at De ikke skal høre mere om ham —

JUST. Hvad nytter det mig?

ASS. Stol paa mig.

JUST. Ja, det kan De sgu' sagtens sige — det siger I alle sammen. Ganske vist er De den, jeg kunde have mest Lyst til at stole paa — men jeg ved skam ikke rigtig, hvad jeg skal sige til det.

ASS. Det er jo dog kun Sladder. Carl Georg er ikke indblandet i nogen ufin Affære.

JUST. Ikke direkte, men hans Halvbroder eller hvad Fyren nu er, Johan Hansen hedder han, er sigtet for Alfonseri og under Politiforhørene er der kommet Ting frem, der blander Deres hæderlige Navn ind i Affæren.

De maa kunne forstaa, kære Vittinghof, at det *kan* ikke gaa an.

ASS. Jeg lover Dem, at jeg skal sørge for, at dette ikke gentages.

JUST. Det kan De ikke.

ASS. Jeg skal — siger jeg. De kan rolig lade Johan

Hansen arrestere. Han kan hverken kompromittere mig eller Carl Georg. Og over Sladder er jeg hævet.

JUST. De vil altsaa ikke sende den Knægt over Vandet?

ASS. Nej.

JUST rejser sig. Det gør mig ondt — mest ondt for Dem. Men endnu er De selv Herre over det. Jeg blander mig altsaa *ikke* deri, og mit Venneraad vil De jo ikke høre. — Altsaa Farvel.

OTTENDE SCENE

De forrige. Carl Georg.

CARL GEORG standser paa Tærskelen.

ASS. Carl Georg — kom kun ind. —

CARL GEORG nøler.

JUST ser paa ham. Naa, det er Døgenigten.

CARL GEORG bukker forlegent.

JUST gaar hen foran Carl Georg og ser op og ned af ham. Føj for den slemme, hvor han stinker af daarlig Parfume. Ud med Assessoren.

NIENDE SCENE

CARL GEORG gaar hen til Bordet, roder i Papirerne.

TIENDE SCENE

Carl Georg. Baumann.

BAUMANN ind. Hvad staar De og roder efter?

CARL GEORG. Pas sig selv, gamle.

BAUMANN. Hvadbehager?

CARL GEORG. Jeg sagde: Pas sig selv, Baumann — det mente jeg.

BAUMANN vil svare.

ELLEVTE SCENE

De forrige. Assessoren.

ASS. ind.

BAUMANN trækker sig tilbage.

TOLVTE SCENE

Assessoren. Carl Georg.

ASS. gaar hen til Carl Georg og lægger Haanden paa hans Skulder. Sæt dig ned, min Dreng — jeg vil tale med dig.

CARL GEORG sætter sig.

ASS. Du ved, jeg hader Formaningstaler. — Jeg vil, at du skal udvikles i Frihed. Skylden er maaske min — jeg har forsømt dig i den senere Tid. Som det gaar, kan det ikke blive ved. Jeg har taget dig til mig, og jeg har Ansvaret for dig — du maa ikke gaa til Grunde —

CARL GEORG. Jeg forstaar ikke, hvad du mener.

ASS. Hvorledes har du faaet den Anvisning paa Banken, som er afleveret der i Gaar?

CARL GEORG. Jeg har aldrig haft nogen Anvisning — jeg ved slet ikke

ASS. Du maa ikke lyve.

CARL GEORG. Jeg har aldrig haft den. Johan var her i Forgaars og fandt den paa Bordet.

ASS. Naa — og du lod ham tage den?

CARL GEORG tier.

ASS. Vilde du have brugt Pengene?

CARL GEORG. Det skulde Johan nok have besørget selv.

ASS. Du ved, jeg har troet dig før, naar du har fortalt mig, at det var Johan, der har begaaet — disse — Smaatyverier her — disse Pantsætninger. Jeg har ikke foretaget noget ved disse Sager, fordi jeg ikke ønskede dine Forhold bekendte i — min — i Retten. Jeg har bedt dig undgaa Johan. Jeg har forbudt ham at sætte sine Ben i Huset her. Jeg vil ogsaa tro dig denne Gang — endskønt du maa kunne sige dig selv, at det bliver mærkeligere for hver Gang det sker. Du har Skinnet imod dig — men dine Øjne er ærlige, min Dreng. — Jeg vil tro dig — denne Gang endnu. Men saa forlanger jeg af dig — at du ikke ser Johan — og *hende* mere — og at du tager dig noget nyttigt for. — Jeg

vilde gerne sende dig bort for en Tid — men du ved, jeg kan daarlig undvære dig. Jeg kan virkelig daarlig undvære dig. Jeg vil have dig om mig. Rejser sig og gaar hen og tager hans Haand. Min Dreng — min kære Dreng — du maa love mig, at nu skal det være forbi.

CARL GEORG mumler.

ASS. sætter sig ved Siden af ham. Jeg forlanger ikke, Carl Georg, at du skal forstaa mig — for det kan du ikke. — Men tænk dig om — brug din sunde Forstand. Jeg har aabnet mit Hjerte for dig — aabnet mine Arme for dig — du er mig kærere, end en Søn kan være sin Fader. Alt hvad der er mit, deler jeg med dig, mens jeg lever — og det skal blive dit, naar jeg dør. Jeg forlanger intet andet af dig, end at du skal holde af mig — som af — en — Slægtning. At du skal give mig din fulde Fortrolighed — at du skal lade mig danne alt det, der duer i dig, til noget menneskeligt skønt og godt — det maa du kunne forstaa. — — Jeg lever mit ensomme, stille Liv — du er alt det, der binder mig til Verden — dig vil jeg kunne tale med — ikke om mine Studier, som du ikke forstaar — men om det, som det ene Menneske kan tale med det andet om, fordi de begge er Mennesker. Og du skal betro mig dine Sorger, som du gjorde det før. — Jeg forlanger saa uendeligt lidt af dig — men jeg forlanger, at du skal holde dig fra den Kvinde, der trækker dig ned og gør dig raa.

CARL GEORG. Jeg har ikke mere noget med Louise at gøre.

ASS. Nu lyver du igen. — Du lyver altid, Carl Georg. — Naa, alle Mennesker lyver for mig, og du lyver for mig for ikke at bedrøve mig — det tilgiver jeg dig. — Du skjuler alligevel ikke noget for mig — for jeg kan se paa dig, naar du lyver. Men sig mig — er du da ikke tilfreds med mig?

CARL GEORG. Jo — o — jeg har det jo godt. —

ASS. Ønsker du, at jeg skal gøre mere for dig, end jeg gør?

CARL GEORG. Nej, jeg har jo ikke Lov til at klage.

ASS. Hvad vil det sige, at du ikke har Lov — du har Lov til alt — jeg tvinger dig ikke til noget. Du ved, jeg hader det Udtryk. Du har din Frihed — du kan gaa, om du ønsker det. Jeg holder dig ikke tilbage. Rejser sig og gaar hen over Gulvet, saa vender han tilbage. Men ikke sandt — du vil ikke gaa fra mig — vel, Carl Georg?

CARL GEORG. Næh —

ASS. tager hans Haand. Hvis du vilde, kunde du have al den Glæde af at være hos mig, som jeg har af dig. Der skal kun en lille Smule til. Du skal holde af mig og jeg skal lede din Fod frem i Verden, saa skal du naa alt, hvad et Menneske kan naa.

CARL GEORG. Jeg vil — jo — forfærdelig nødig — gøre — dig ked af det, og du — er jo ogsaa forfærdelig god imod mig — men jeg er nu dog alligevel saadan — hvad skal jeg sige — jeg er jo — altsaa — ikke mere end 21 Aar — og altsaa — vi er jo dog saa forskellige — og saa er det underligt — jeg mener — du forstaar mig jo nok. — Man er jo for Fanden ung — og man er jo et Mandfolk.

ASS. Det er du — men derfor har du ikke Ret til at kaste dig selv bort. — Du maa ikke tro, at jeg vil stænge for din Elskovstrang. Det er Livets Gang, Livets Veje, og drages du mod en Kvinde, saa vil jeg — saa vil jeg —

Du har din fri Villie — men denne Kvinde er en Skøge, og Skøgens Kærlighed trækker Manden ned.

CARL GEORG. Jeg ved meget godt, at jeg ikke er, som jeg skal være — eller som du vil have mig. Jeg ved ogsaa, at jeg skylder dig meget. Men jeg har ikke bedt dig om noget — vel aldrig. Du har taget mig til dig, fordi du — vel sagtens syntes om mig. Nu synes du ikke om mig mere — saa lad mig gaa, jeg klarer mig nok — man er jo ung, og Kræfter har man.

Du maa ikke være vred — men vi kan jo skilles,

og lad os saa det, jeg er en Slubbert, men det gaar vel af med Tiden. — —

Louise og jeg skal nok klare os — jeg skal nok klare mig.

ASS. Ved hendes Hjælp?

CARL GEORG. Aa, hvorfor det — der er altid noget for en rask Karl at tage fat i her i Byen.

ASS. Du bilder dig maaske ind, at du er en rask Karl?

CARL GEORG. Hvorfor ikke?

ASS. gaar op og ned ad Gulvet. Carl Georg, ikke et Ord mere. — Du har talt saadan før — jeg dadler dig ikke for det. Jeg giver ikke slip paa dig. Jeg opgiver ikke Troen paa at vinde dig for det, jeg vil. Maaske er det Egenkærlighed — eller det er sikkert Egenkærlighed — som al Kærlighed er det. Jeg slipper dig ikke — og du undflyer mig ikke. Jeg har ofret en saadan Sum af Kærlighed paa dig, at du ikke kan købe dig fri. Og om du sneg dig bort — om du sneg dig til denne Skøge og levede hos hende — og af hende — du vilde komme tilbage til mig, om ikke for andet saa for at faa mine Penge, som du trænger til. — Derfor gaar du ikke. Du kan ikke gaa, før jeg slipper dig fri. — Desuden, du er ikke fri — gaar du til denne Skøge — rører du dig af Pletten, saa lader jeg dig øjeblikkelig sætte under Laas og Lukke. Det har jeg Magt til. — Jeg har Magt til at holde dig fængslet, og jeg bruger min Magt. Du slipper ikke fra mig, for dit Fængsels Dør aabner sig for mig — men lukker sig bag mig. naar jeg gaar. Tir mig ikke, Dreng. Jeg kan slaa, og jeg slaar haardt.

CARL GEORG staar kæmpende med sig selv, mumler endelig lavt. Om Forladelse.

ASS. Mener du det?

CARL GEORG. Ja.

ASS. Mener du det virkelig? —

CARL GEORG. Ja.

ASS. Jeg tror dig — der er noget i dit Øje, der kun kan være Uskyld, hvor meget Smuds du end har rørt ved. Men du har løst op for farlige Magter i Dag, Carl Georg. Du har kaldt Tanker frem, som ikke har meldt sig før, og du skal vogte dig for, at disse Tanker ikke kalder Handling efter sig. Jeg kan være streng — jeg vil være det, om det gøres fornødent — jeg truer ikke mere — næste Gang nøder du mig til at slaa — og saa slaar jeg haardt.

CARL GEORG *ydmyg.* Jeg skal aldrig mere —

ASS. Lover du mig saa det, jeg bad om?

CARL GEORG. Hvilket?

ASS. At du vil sky hende og Johan — og at du vil være lydige og arbejde.

CARL GEORG. Ja. —

ASS. lægger Armen om hans Hals. Du vil altsaa være en god Dreng? —

CARL GEORG *svagt.* Ja.

ASS. kysser ham paa Panden.

CARL GEORG *viger under Kysset.*

ASS. *vemodig.* Du holder ikke af, at jeg kysser dig.

CARL GEORG *mumler.*

ASS. Det er maaske heller ikke rigtigt af mig. — Naa, min Dreng, nu forstaar vi hinanden, og nu holder du Ord. —

CARL GEORG *mat.* Ja.

TRETTENDE SCENE

De forrige. Niels Hald.

ASS. Naa, Hald — ja Carl Georg er her. — Jeg har talt med ham — talt længe med ham og — nu ikke mere om den Sag.

NIELS H. Javel, Hr. Assessor — Pengene har jeg —

ASS. Hvilke Penge?

NIELS H. De Penge, jeg hævede i Banken paa den Anvisning —

ASS. Naa — den Anvisning, jeg sendte Dem der ned med — Tak.

NIELS H. Vær — saa artig — vil Assessoren tælle.

ASS. Tak.

NIELS H. Vil Assessoren ikke tælle selv — det er saa rart — saa ved man, hvad man har —

ASS. Hvis det kan fornøje Dem, Hald tæller. Naa, ja Tak — saa er der ikke videre — lægger Pengene i Skrivebordskuffen. Jo, det er sandt — Hald. Vi har denne Assurance-Sag — det er mig ikke muligt at faa de Optællinger til at stemme. Vil De ikke — De er jo et rent Talent til at tælle sammen. — Her er Sagen — tag den med hjem — eller det var maaske bedst, De gjorde det med det samme. — Jeg skal hen til Doktor Kruse, saa kan det være færdigt, til jeg kommer hjem — De kan sætte Dem op i hans Værelse — — ikke sandt du?

CARL GEORG *tvær*. For mig gerne.

ASS. Maaske du kunde hjælpe Hald at tælle sammen. —

CARL GEORG. Jeg vil ikke sige, jeg tror, det er noget, jeg har videre Force i.

NIELS H. Aa, jeg tror, det gaar nok saa godt, naar jeg gør det selv.

ASS. Som De vil — saa gaar jeg — Farvel saa længe. Ud

FJORTENDE SCENE

Niels Hald. Carl Georg.

NIELS H. bliver staaende og ser paa Carl Georg. Naa, fik De Dem saa en Omgang?

CARL GEORG. Hvad kommer det Dem ved — pas Dem selv, Vigtigpeter, og se og kom afsted i en Fart.

NIELS Hald. Hold Kæft, Dreng — hvem tror du, du taler til.

CARL GEORG. Jeg har ikke drukket dus med Dem.

NIELS H. Bare ikke storsnudet — det kunde hænde, vi to fik snakket sammen paa et andet Sted ved en

anden Lejlighed. Gaar hen til Skrivebordet og drejer Nøglen om for Skuffen med Pengene, putter Nøglen i Lommen.

CARL GEORG. Hvad skal De der?

NIELS H. Lad mig om det. —

CARL GEORG. Er det for min Skyld?

NIELS H. Ja, det er. Gaar med Papirerne.

FEMTENDE SCENE

CARL GEORG gaar op og ned ad Gulvet, tager sig en Cigar og en Avis og kaster sig i en Lænestol.

SEXTENDE SCENE

Carl Georg. Louise.

CARL GEORG. Louise! — Hvad vil du her?

LOUISE. Tale med din Plejefader, min Dreng.

CARL GEORG. Er du gal? —

LOUISE. Ikke Spor — Johan har været hos mig og fortalt om den Historie, I to har lavet. I kan more Jer saa galt I vil — men jeg vil ikke rodes ind i Jeres Historier. Nu maa det være forbi.

CARL GEORG. Du er storartet, Louise. — Tror du, han vil tale med dig. — Desuden, den er klaret. Vi har staaet og tudet over hinanden, og jeg har lovet alt, hvad han vilde — den er klaret storartet. Se du bare at komme væk, inden han kommer, han maa strax være her.

LOUISE. Hør nu en Gang, Carl Georg. Kan du være fornuftig?

CARL GEORG. Hvad er der?

LOUISE. Jeg har ikke en Gnist tilovers for den gamle — ikke saa meget som dertil. Dig elsker jeg, det ved du — Du er et skrækkeligt Menneske — men jeg holder af dig, som du er. Det er min Fejl. Jeg er fornuftig for os begge to. Det Maskepi med den gamle skal nu være slut. — Forstaar du, slut.

Det vil jeg fortælle ham.

CARL GEORG. Det kommer da an paa mig.

LOUISE. Nej, det kommer alene an paa mig. Forstaar du.

CARL GEORG. Hvad bilder du dig i Grunden ind, Louise?

LOUISE. At jeg er ked af denne dobbelte Menage. Jeg vil have dig helt for mig selv.

CARL GEORG. Og du tror, jeg vil lade mig underholde af et Fruentimmer.

LOUISE. Skab dig ikke, min Dreng. Hvem har betalt for dig i de sidste Maaneder?

CARL GEORG. Du skal faa hver Øre igen — det var kun Laan.

LOUISE. Jeg bryder mig aldeles ikke om at faa noget igen. Jeg bryder mig kun om dig. — Det kommer an paa dig selv. Gudbevares, vil du blive her — saa for mig gerne — saa gaar jeg.

CARL GEORG. Louise.

LOUISE. Du kan selv vælge.

CARL GEORG. Kan du da ikke forstaa, at du krænker mig — jeg bryder mig ikke om andre end dig — ikke om nogen anden. Men jeg vil ikke være afhængig af dig — ikke have Penge af dig.

LOUISE. Er du for stolt?

CARL GEORG. Jeg er ingen Sjover — jeg vil ikke, hører du, vil ikke trækkes ned.

LOUISE. Du er en Pjalt, Carl Georg.

CARL GEORG. Du kan sige, jeg er svag — det er din Skyld. — Louise, jeg kan ikke undvære dig — men du maa lade mig beholde den sidste Rest af Ære — ellers maa jeg jo spytte mig selv i Ansigtet.

LOUISE. Det kan du jo prøve paa.

CARL GEORG. Vær nu god, Louise — gaa nu; saa skal jeg ordne det med den gamle. — Gaa bare — vær nu sød — han maa ikke se dig her — hører du.

LOUISE. Lad gaa da — kommer du i Aften efter Forestillingen?

CARL GEORG. Naturligvis —

LOUISE. Og saa har du ordnet det?

CARL GEORG. Naturligvis.

LOUISE. Godt, kys mig saa.

CARL GEORG kysser hende.

Ass. i Døren, bliver staaende paa Tærskelen og ser paa de to med et mørkt Blik. De kysser hinanden længe. Idet Louise gør en Bevægelse for at trække sig tilbage, gaar Ass.

LOUISE. Saa gaar jeg — altsaa paa Gensyn i Aften.

CARL GEORG. Denne Vej ud — gennem Haven.

LOUISE ud.

SYTTENDE SCENE

Carl Georg alene med Avisen. Senere Assessoren.

ASS. træder ind. Naa, her sidder du. Har her været nogen?

CARL GEORG. Nej, her har ingen været.

ASS. Naa ikke det — slet ingen?

CARL GEORG. Ingen her i hvert Fald.

ASS. Jeg synes, Havedøren er lukket op.

CARL GEORG. Det gjorde jeg, fordi her blev for varmt.

ASS. Naa saadan. — Vi skal spise Kl. 4, jeg vil hvile lidt saa længe.

CARL GEORG. Gør det, jeg bliver her.

ASS. Er Hald færdig?

CARL GEORG. Skal jeg se ad?

ASS. Nej jeg tror, jeg vil selv.

CARL GEORG. Onkel — et Øjeblik.

ASS. Naa —

CARL GEORG. Jeg tror alligevel, det bliver det bedste, vi skilles.

ASS. Hvorfor tror du det?

CARL GEORG. Jeg kan ikke blive her.

ASS. Naa, og dine Løfter —

CARL GEORG. Dem kan jeg ikke holde.

ASS. Jeg ønsker ikke at tale med dig nu.

CARL GEORG. Som du vil —

ASS. gaar.

ATTENDE SCENE

Carl Georg. Johan fra Haven.

JOHAN. Du, Carl Georg.

CARL GEORG. Er det dig — du maa ikke komme her.

JOHAN. Sludder Dreng — er den klaret — den med Anvisningen?

CARL GEORG. Ja.

JOHAN. Har *du* faaet Pengene?

CARL GEORG. Nej — Hald har hævet dem. *Han* har dem.

JOHAN. Hald?

CARL GEORG. Nej Onkel, de ligger i Skuffen der.

JOHAN. Jeg maa have Penge — jeg maa afsted, de er ude efter mig.

CARL GEORG gaar op og ned ad Gulvet, saa standser han ved Skrivebordet. Jeg kan ikke.

JOHAN. Den er jo laaset. Piller ved Skuffen.

CARL GEORG instinktmæssigt. Skabsnøglen passer.

JOHAN faar lukket Skuffen op. Lad os se ad — fem grønne. Tak for den. Du risikerer jo ikke noget. Hvor meget vil du selv have?

CARL GEORG. Nej, lad dem ligge — det gaar ikke. Du maa ikke —

JOHAN. Sludder, Dreng. Hvor meget vil du have?

CARL GEORG. Lad dem ligge — beder jeg dig. Det var dumt af mig.

JOHAN. Farvel, min Dreng; hvis du trænger til noget, kan du faa dem hos mig — du ved, hvor du kan træffe mig. Jeg er ærlig nok — jeg skal nok dele.

Carl Georg springer ind paa ham for at fratage ham Pengene.

Johan støder ham tilbage — ud.

CARL GEORG bliver staaende fortumlet, saa hører han nogen paa Trapperne, drejer rask Skuffen af og lægger Nøglen paa Bordet.

NITTENDE SCENE

Carl Georg. Niels Hald. Assessoren.

ASS. Naa, Tak, Hald, saa er der ikke mere.

NIELS H. tøver. Aa, det var bare — ser paa Carl Georg.

ASS. Hvad var der, Hald?

NIELS H. Det var blot Nøglen til Skrivebordet.

ASS. Havde jeg glemt den — det ligner mig. Naa, her hjemme gør det jo ikke noget.

NIELS H. rømmer sig.

ASS. Jeg har talt med Carl Georg — talt alvorlig med ham — og skal tale med ham endnu i Aften igen. Det gaar i Orden.

NIELS H. Assessoren skulde alligevel ikke lade Pengene ligge der, det er saa fristende.

ASS. Maaske har De Ret. Forresten har jeg slet ikke Brug for dem; men siden de nu en Gang er der — lad dem saa blive der. Jeg bør maaske lægge dem i Sekretæren i mit Sovekammer. Vil aabne Skuffen. Hvad er der med Nøglen, den passer ikke — De maa have givet mig en af Deres egne — det var dog mærkeligt — nej, den vil ikke.

NIELS H. Nej, det er den rigtige. — Maa jeg, Hr. Assessor — der har været en falsk Nøgle i Skuffen.

ASS. Hvad siger De?

NIELS H. Der har været en falsk Nøgle i Skuffen — saadan, nu gik det.

Hr. Assessor, Pengene er borte.

ASS. Borte!

NIELS H. Ja, de er der ikke.

ASS. Carl Georg.

CARL GEORG tier.

ASS. Har der været nogen i Stuen, siden jeg gik?

CARL GEORG. Nej.

ASS. Du lyver.

CARL GEORG. Nej — jo — det vil sige, jeg var oppe et Øjeblik, før du kom.

ASS. Har her været nogen?

CARL GEORG. Ikke af det jeg ved.

ASS. Og det Pigebarn, du stod og kyssede, da jeg kom?

CARL GEORG. Her har intet Pigebarn været.

ASS. Du skal ikke lyve mere — jeg saa hende selv.
Gaar hen til Skuffen og trækker den ud.

NIELS H. ser vist paa Carl Georg.

CARL GEORG. Hun har ikke taget Pengene.

ASS. Hvilken Hun?

CARL GEORG. Louise.

ASS. Saa har hun altsaa været her.

CARL GEORG. Ja.

ASS. Og hun vilde

CARL GEORG efter en stærk Kamp. Hun bad mig om at gaa med hende — og det vil jeg — det var det, jeg sagde før.

ASS. Og I to har stjaalet Pengene.

CARL GEORG. Nej, det har vi ikke.

ASS. gaar op og ned ad Gulvet i hæftig Kamp med sig selv.

NIELS H. staar roligt med korslagte Arme.

CARL GEORG staar bleg og stammende.

ASS. farer med Haanden over Panden, saa retter han sig i Vejret med et Ryk. Niels Hald — vil De anholde den Mand og aflevere ham til Grundlovsforhør i 3dje Kammer.

CARL GEORG. Onkel, jeg har ikke stjaalet.

ASS. De kan tage ham med nu med det samme.

Ud til højre.

TYVENDE SCENE

Carl Georg. Niels Hald.

NIELS H. Vil De følge med. Carl Georg vil gøre Modstand. Niels H. drejer hans Arm ned med et Ryk. — Ingen Narrestreger, Hvalp — nu er det forbi med de Løjer.

Tæppe.

FJERDE AKT

Assessorens Stue fra før — i Forgrunden til venstre en opredt Seng. Det er Aften og Maaneskin — Verandadøren er nu spærret til Vinterbrug med en Forsats-Karm. Et Vindu staar aabent.

FØRSTE SCENE

Assessoren. Baumann.

ASS. Godt, Baumann — godt. Stil Lampen der — saadan — De har redt min Seng, godt. Der staar den godt. Ja, Baumann, De ryster paa Hovedet. De synes, det er forunderligt, at jeg saadan flytter rundt, men jeg kan ikke sove — ikke sove i Sovekamret, ikke heller i Gæstekamret eller i Bedstefaders Værelse eller i hans Drengens, slet ikke der. Nu vil jeg prøve, om jeg kan sove her. Aa, hvem der kunde sove, sove, sove bort fra det hele, blot sove, sove. Men Baumann — jeg kan ikke sove. Det er disse Tvangsforestillinger. — Ja, Baumann De kender dem ikke, men de sniger sig over én lumskelig bagfra — men med en underlig knugende Vælde. Jeg gaar til Ro — saa begynder det, — har jeg slukket Lampen i Kontoret — jeg ved, jeg har det — jeg smiler ad mig selv og drejer mit Hoved mod Væggen, saa kommer det igen — er du vis paa, at du slukkede den — ja — lidt efter — ved du det bestemt. Ja, ja, ja. Men det bliver ved. — Du tror det — men det er ikke saaledes — du har ikke slukket den — hører du — den brænder endnu. Saa knuger jeg mine Hænder og presser dem mod mine brændende Tindinger. — Jeg

søger at tvinge mig selv i Bøder — Bøder, jeg skal give til kirkelige Formaal, som jeg hader og foragter — og jeg beder Guderne — som jeg tror paa, straffe mig, om jeg ikke betaler disse Bøder — disse Bidrag til Kirker og Bedehuse — hvis jeg staar op og gaar efter Lampen. Men Sveden springer frem i min Pande — mit Legeme dirrer — dirrer og skælver — Du har ikke slukket Lampen. Vinden vifter ind igennem et Vindue, du ikke har lukket, der gaar Ild i Gardinet — alt brænder — brænder — brænder — jeg vrider mig som en Orm — Baumann — og saa staar jeg op og gaar efter Lampen — Lampen, som er slukket — og som jeg vidste var slukket — for at snige mig tilbage til mit Leje som en Dreng efter en hemmelig ofte gentaget Synd — mat, skælvende — jammerlig — jammerlig — Baumann — Baumann — Baumann — hvem der kunde sove — sove — bort fra det hele. — — — Eller jeg tænker, at Døren er ikke laaset — Døren, der er behængt med Kæder og Slaaer — — — Baumann — jeg er ikke gal — jeg er ikke gal. Min Tanke er klar — mit Hoved er koldt til Hverdagstider — men naar Mørket sænker sig om mig, kommer der Tvangstanker snigende, slimet, jordlangs — bag paa mig — omspænder mig som — som Polypers svampede fugtige Arme — tæt besatte med Sugeskaale — Baumann — Baumann — hvem der kunde sove — sove — bort fra det hele —

BAUMANN. Er der noget, Assessoren ønsker? —

ASS. Kun dette ene — kun det. — Naa, Baumann, gaa saa. —

BAUMANN. God Nat — Hr. Assessor. —

ASS. God Nat — *God Nat* — nej — slet — slet — slet pinende Nat — — det er sandt, Hald kommer — luk ham ind til mig —

BAUMANN. Ja — Hr. Assessor —

ASS. Gaa saa kun.

BAUMANN *gaar.*

ANDEN SCENE

ASS. gaar op og ned ad Gulvet — standser foran Antinous' Billede. Antinous — — Store og ovale er hans Øjne — endda Kunstneren ikke har mejslet Pupiller og Øjeæbler. Hans Bryst runder sig stærkt og dog tillige jomfruspædt — hans Hofter er smalle, og smækker er hans Midje — hans Lemmer er yppige som en Kvindes — men faste som en Mands. I sin Haand bærer han en Stav som dem, Bacchanterne bar ved Dionysosfesten — en Thyrsosstav med Kogle og flagrende Baand. Fager som den unge Dag staar han i Sydens Solskin — Antinous fra Bithynien — Hadrians Yngling — den skønneste af alle unge Mænd, Solen saa. Med et Skrig. Antinous — min Antinous!

TREDJE SCENE

Assessoren. Niels Hald.

NIELS H. træder ind og bliver staaende tavs bag Assessoren.

ASS. hviskende, sukkende. Antinous — — river sig løs og vender sig mod Niels Hald. — Hald, God Aften —

NIELS H. God Aften, Hr. Assessor —

ASS. Er det sket? —

NIELS H. Ja. —

ASS. Fortæl mig hvorledes — alt vil jeg vide.

NIELS H. Det gik, som Assessoren ønskede. — Assessor Brandt fik Sagen, og Forhøret blev berammet til i Morges. Jeg fik Ordre til at gøre Tjeneste ved Kamret i Stedet for lille Nielsen — Krølle-Nielsen, som vi kalder ham — Assessoren ved nok ham med Aarhusgade-Sagen.

ASS. Godt — godt — og saa —

NIELS H. Saa holdt Assessor Brandt Forhøret — Knægten løj ikke — han sagde ja til det alt sammen — baade til Anvisningen og Pengene. Kun vilde han ikke sige noget om hende. — Hun er uden for det — desværre — hende kan vi ikke gøre noget ved — hun

er uden for det — Johan har faaet Pengene — dem har vi det meste af. — Jensen lod til at være myg — han græd og klynkede, men Assessor Brandt klemte ham li'egodt. Assessor Brandt er ikke af dem, jeg beundrer mest — men der er li'egodt noget i ham af den gamle Skole — han har et fast Tag, der ikke slipper — ikke slipper —

ASS. Det er ikke det, jeg spurgte Dem om — Hald — jeg spurgte Dem, om De har udført min Ordre. —

NIELS H. Plejer jeg ikke det van —

ASS. Jo, Hald — det gør De —

NIELS H. Jeg har udført Assessorens Ordre. — Da jeg førte ham op fra Retten — lod jeg ham gaa foran mig. Han vidste Besked — Hr. Assessoren kan tro — det kneb for mig — for det sidder li'egodt fast her indenfor. Der var ingen paa Gangen — og Trappen ned til Strædet tog han i et Par Spring. Jeg snublede og gav mig god Tid. Det maa have gjort noget Rabalder, for saa kom Hansen fra 6te Kammer — og saa satte vi efter ham.

ASS. Han slap bort. —

NIELS H. Ja — Hr. Assessor, han slap bort. Men li'emeget, Hr. Assessor — det gør jeg aldrig mere igen. Hansen, den Flab haanede mig for det, og jeg maatte stikke det i Lommen. — Det kryber svært i en ved saadan en Lejlighed — naa, nu er det sket — Klokken halv ti kommer han. Jeg har sagt ham, at Vinduet staar aabent og at han skal gaa den Vej. Det hele er i Orden.

ASS. Godt — Hald, godt —

NIELS H. Hr. Assessor — Assessoren ved, jeg er ikke nysgerrig — jeg spørger ellers aldrig. Men dette her er noget for sig. Hvad vil Assessoren — med ham?

ASS. Hvad jeg vil? —

NIELS H. Ja — Hr. Assessor. — Skal han virkelig have Lov til at løbe. Vil Assessoren give ham flere Penge foruden dem, han har stjaalet — Slynglen.

ASS. Om saa var —

NIELS H. Saa var det splintrende galt. —

ASS. Det er nok troligt — det er nok troligt — —

NIELS H. Og Skændselen — Hr. Assessor. Assessoren har befalet mig at gøre noget, jeg aldrig før har gjort. — Bevares — jeg spørger ikke — men rigtigt er det ligemeget ikke. Ved Hr. Assessoren selv, hvad De udsætter Dem for? —

ASS. Maaske —

NIELS H. Tænk paa alt det Snavs, De vil vælte over Dem og Deres hæderlige Navn. Hr. Assessor — jeg gjorde det ikke.

ASS. Niels Hald — hvornaar har jeg brudt mig om sligt? —

NIELS H. Ganske rigtig, Hr. Assessor — men alligevel. Gør det ikke — gør det ikke. — Lad mig tage ham igen — saa er der Laas for hans Mund —

ASS. Laas —

NIELS H. Hr. Assessoren maa ikke blive vred — men Folk siger saa meget — og det bryder jeg mig ikke om. Men han skal tie — han skal blive nødt til at tie —

ASS. Med hvad? —

NIELS H. *forlegen.* Med hvad? —

ASS. Hald — hvad mener De?

NIELS H. Ingen Ting, Hr. Assessor — ingen Ting — men lad mig tage ham igen.

ASS. Det er ikke klogt, Hald — han maa bort — godt, godt, vi tales ved i Morgen — gaa saa —

NIELS H. God Nat, Hr. Assessor. Vil gaa.

FJERDE SCENE

De forrige. Baumann.

BAUMANN. Hr. Assessor, der er et Fruentimmer derude, der vil tale med Assessoren.

ASS. Jeg er ikke hjemme for nogen. —

BAUMANN. Hun vil ikke gaa —

ASS. Sig, hun skal gaa —

BAUMANN. Det har jeg sagt — det nytter ikke. —

ASS. Hm — hvem er hun?

BAUMANN. Det er hende.

ASS. Hvilken hende?

BAUMANN. Det unge Menneskes.

ASS. Sig til hende, at hun skal pakke sig —

BAUMANN ryster paa Hovedet. Hun vil ikke gaa.

ASS. Aa, Hald — gaa med Baumann og vent derude, til jeg kalder —

Baumann og Niels Hald gaar.

FEMTE SCENE

Assessoren. Louise.

LOUISE træder ind.

ASS. Hvad vil De mig?

LOUISE. Han har ikke stjaalet — det var Johan.

ASS. Hvad vedkommer det mig. — Jeg har intet med den Sag at gøre.

LOUISE. De lyver — De har ladet ham anholde — og De ved nu, at han ikke har stjaalet.

ASS. Jeg har sagt Dem, at denne Sag er mig uvedkommende. Gaa.

LOUISE. Jeg er en fattig Pige — en Knejpesangerinde, en Skøge kalder De mig i Deres dannede Sprog, naar De taler med ham. En Tyvekvind har De kaldt mig før og dømt mig til Fængsel, fordi jeg som en grøn Tøs havde delt et Par Skilling med en Slubbert uden at spørge, hvor han havde dem fra.

De er en fin Mand — De gaar forbi en som jeg — ser slet ikke til den Side — men nu staar De saadan, at De ikke kan det. Vejen er ikke fri, Assessor. — *Her staar jeg*

ASS. Hvorfor kommer De og siger alt det?

LOUISE. De skal vide, at naar I vil tage en fra os — et Barn — eller en Mand, vi elsker, saa er vi som de vilde Dyr — vi er farlige at komme nær.

Nu vil De have ham i Ulykke — De elsker Carl

Georg — det er det, De gør. Det er unaturligt, men De gør det. Jeg forstaar Dem — jeg kender lidt til Jer Mandfolk. Jeg har set Jer krybe, smiske, være raa, lumpne og lystne. Jeg har samlet en Del Kræfter, og jeg staar fast. De skal give mig Carl Georg. Det forlanger jeg. De har ingen Ret til ham.

ASS. Hvad vil De ham?

LOUISE. Elske ham — intet andet, ikke en Smule andet.

ASS. Drage ham ned til Dem, ødelægge ham som De har begyndt, gøre ham til en Tyv, en Bedrager, et usselt Mandfolk, af de aller usleste — dem, der lever af Kvindfolk.

LOUISE. Aa, jeg kender endnu uslere Stilling for en Mand. At gaa sit hele Liv som Legetøj for en Særling. Være Deres Kærreste — Ja det siger jeg — og det vil De gøre ham til.

ASS. Ti stille — saa raat og modbydeligt De taler.

LOUISE. De kan ikke taale at høre Sandheden. Hvad har De gjort for ham? Carl Georg er et svagt, sløjt Mandfolk — ikke ond. De tog ham bort fra det, han var vant til, pyntede ham og dæggede for ham og propede ham med Ting, som han ikke havde Lyst til. — Det er mig, han holder af. Jeg har været en snavs Tøs, lad gaa. Men nu er jeg ovenpaa. Min Haandtering er ligesaa proper som Deres. Jeg gør Folk glade, De piner og sulter og straffer dem. — Carl Georg behøver ikke at skamme sig ved mig.

Endnu en Gang i Alvor — lad mig faa ham. Slip ham.

ASS. De gør Dem forgæves Ulejlighed. — De faar ham ikke. Han skal ikke gaa til Grunde. Jeg har mine Planer med ham — gaa. —

LOUISE. De vil altsaa ikke med det gode. Har De selv tænkt paa, at Folk taler om jer — at Deres Rygte...

ASS. Mit Rygte er hævet over Folks Tale. De Folk, De taler med —

LOUISE. Aa — jeg taler med mange Slags Folk — Herrer naturligvis — men der er Herrer iblandt af dem, der fører de store Ord paa de store Steder. Jeg har fundet mig i at dele Carl Georg med Dem i et Aars-tid, nu vil jeg have ham for mig selv — forstaar De.

De kunde faaet det med det gode — saa skal vi alt-saa slaas.

Jeg er parat. Ser sig om i Stuen.

Se se. Sikken en Masse Billeder, De har paa Væg-gen, lutter nøgne Mandfolk — sikken Lyst — sikken Lyst. Og der, der staar jo Carl Georg splitternøgen med en Stok i Haanden. Gaar tæt op til ham. Skammer De Dem ikke. Et Mandfolk, der elsker Mandfolk!

ASS. støder til hende, saa hun falder mod en Stol. Gaa! Tøjte!

LOUISE. Hvis jeg vilde begynde at bruge Mund, saa kunde jeg vel ogsaa nok, men det vil jeg ikke. Og jeg vil heller ikke bytte med Dem. Og véd De hvorfor? Han elsker mig — hører De — han sover i mine Arme hver eneste Nat, han kysser min Mund, mine Øjne, min Hals, han elsker mig. Og De kan ikke faa ham, om De saa gav al Verdens Guld i hans Hænder — aldrig, aldrig, aldrig nogen Sinde.

Han elsker mig!

SJETTE SCENE

De forrige. Dr. Braun.

ASS. Otto — du her!

BRAUN. Ja — jeg kom i Aften.

ASS. Jeg har skrevet dig til — men Brevet kan du umulig —

BRAUN. Min Vej førte mig her forbi.

ASS. Gud være lovet du kom — at Tilfældet . . .

BRAUN. Alt her i Verden er mere end et Tilfælde. — Frøken Karlsen, vor berømte Landsmandinde. De ser ophidset ud, Frøken. Skulde det være en Fortsæt-telse af en Samtale, jeg tidligere har paahørt?

LOUISE. Afslutning — jeg har talt ud. Nu gaar jeg.

BRAUN. De ser ud, som De var forbitret. Man bør aldrig forlade et Sted i Vrede. Mindst en ung Dame med saadanne Magtmidler som De, Frøken — mindst af alle vilde jeg tillade Dem at gaa i Vrede.

Desuden — var det jo muligt —

LOUISE. Jeg trænger ikke til Dem. Deres pyntelige Talemaader kan De gemme. Deres Ven siger Tøjte og slaar — det er mere ærligt.

BRAUN. Se se! —

ASS. Lad hende gaa — jeg vil ikke se det Fruentimmer indenfor mine Døre.

BRAUN. Naa saaledes. Parterne er altsaa vedblivende uenige, formodentlig om samme Genstand. Frøken Karl- sen, jeg føler mig paa Forhaand overbevist om, at De med Deres ydre og indre Fortrin i denne langvarige Kamp ubetinget vil gaa af med Sejren — og mere end det, jeg beder Dem være forvissat om, at jeg staar paa Deres Side.

De kan rolig gaa. —

LOUISE. Jeg bryder mig ikke en Døjt om Deres sledske Tale. I Deres Hjerter foragter De mig.

BRAUN. Ingenlunde, Frøken. — Jeg foragter aldrig en Kvinde, der bærer sit Hoved, som De bærer Deres. En Kvinde har Ret til at elske den Mand, hun vil, og har hun Magt som hun har Ret, saa er Sagen i den skønneste Orden.

Fyren misunder jeg Dem sandelig ikke. — Skulde jeg noget, vil jeg misunde ham.

Jeg skal tillade mig at hilse paa Dem — *i Morgen*.

LOUISE. Jeg tror Dem ikke — jeg ved ikke en Gang mere, hvad De hedder.

BRAUN. Dr. Braun.

LOUISE. Rigtig, Braun. — For mig kan De godt komme — men jeg trænger lige saa lidt til Dem som til ham der. — Farvel! Hun gaar.

BRAUN følger hende ud.

ASS. sætter sig med Hovedet i sine Hænder.

SYVENDE SCENE

BRAUN vender tilbage — han gaar hen og lægger sin Haand paa Assessorens Skulder. Stakkels Ven — det gik altsaa, som jeg ventede.

ASS. Gud være lovet du kom — hvorledes —

BRAUN. Dine Breve, Eberhard — og hvad jeg ellers erfarede. Alt spørges i vore Dage — nu er jeg her. Jeg ved alt — jeg har skaffet mig alt at vide.

ASS. Af hvem?

BRAUN. Af Hald — en Mand, du kan stole paa.

ASS. Naa, og han siger . . .

BRAUN. Han tror, du vil hjælpe Fyren afsted — vil du det?

ASS. Efter dette — nej.

BRAUN. Hvad vil du da?

ASS. Intet — intet.

BRAUN. Jeg er din Læge. — Jeg er forfaren i den Lægekunst, der har Sjælens Sygdom til Genstand. Dit Tilfælde kender jeg — dog lidt maa jeg høre af dig selv.

ASS. Se dig om — her er mit Hjem, præget af mig selv, af mine Sysler, af mit Livsværk — det du og jeg begyndte sammen. Det Værk, hvis Maal er at samle og give til den skønhedstørstende Verden de bedste, de rigeste Skatte fra en Tid, da Skønheden dyrkedes renere, finere, end den nogensinde er dyrket før eller senere. — Den blev vor Religion — den drog vore Tanker, fyldte dem helt, spejlede sig i al vor Færd og gjorde os Livet lyst at leve, Arbejdet let og lysteligt. —

Men det, vi arbejdede med, du og jeg — var den døde Materie. — Kunstværker i Guld, i Marmor.

Saa var det, han krydsede min Vej — han Antinous — Legemliggørelsen af mine Drømme, levende Kød og Blod med Ild i Øjet og Sundhedens Rødme paa sin Kind. Lys, let og frisk — modtagelig for alle Indtryk, god, ærlig og sand. Du forstaar, hvor det greb mig. Du forstaar, at min Hu, mine Tanker vendtes mod ham.

BRAUN nikker. Jeg forstaar det.

ASS. Jeg savnede maaske Evnen til at vinde denne Yngling, til at drage ham til mig. — Og dog syntes jeg, naar vi sad sammen, naar han lyttede til min Tale, naar hans Øjne hvilede i min, at jeg forstod det, at jeg kunde lede ham mod mig — berede Marken til Optagelse af alt, hvad jeg vilde saa — se mit Manddomsværk fornyet, forædlet, levende i Kød og Blod.

Saa skete det, du ved. Dette Fruentimmer krydsede min Vej. En Stund troede jeg, jeg kunde jage hende bort — værne ham og beholde ham for mig og det Værk, jeg indviiede ham til. —

Desværre — jeg mærkede, hvor lidet det lykkedes. Kvinden drog ham, den rent dyriske Sanselighed — alt det i os Mennesker, der er Dyrets — det umælende, det der drager os ned, stiller sig hindrende mod al vor Stræben. Det jeg troede dæmpet og dødt hos mig selv. Alt det kaldte hun frem igen — hos ham.

Saa gled han fra mig — gled ud i det lave, det elendige, i Løgn, Forstillelse, Bedrageri — gled haabløst, saa jeg syntes Dag for Dag at se Taget glippe — Dag for Dag at fjærnes fra mit Maal, uafhjælpeligt, glidende, ustandseligt.

BRAUN. Du burde sluppet ham, Eberhard — kastet ham overbord, han var dig dog kun et Middel, ikke et Maal.

ASS. Nej — nu skal du høre. Nu kommer det forfærdelige, som nager mig, piner mig, hærger mig, det forfærdelige.

Min Skønhedsdyrkelse var min Religion. Og som det, der drager et Menneskes Tanker og fylder dem helt, bliver det, der samler sig om hans Væsens Kærne — blev denne Skønhedsdyrkelse mit Livs Indhold. Den tog sig et Maal — ikke som du siger, at den var et Middel. Og Maalet var han. Jeg vilde vinde en Sjæl for mine Guder — jeg sværger dig, min Tanke var ren —

ikke den svageste Ytring af Sanselighed var der fra min Side — intet — intet af dette.

Men han gled fra mig for hendes Skyld.

Saa kom det — langsomt snigende — uden at jeg mærkede det ret. Mine Tanker drejede sig kun om ham, hvor han var, hvad han foretog sig. Harmen, Længslen, Skinsygen — for det var Skinsyge — aad sig som snigende Sot i min Hu. Saa kom det. Der byggedes som en Bro af fine usynlige Traade mellem Sjæl og Sanser — lidt efter lidt blev Vævet stærkere, synligere, det spændtes i vaagne Nætter, i bange Venten, i dump, haabløs Harm.

Og nu, Otto, nu er det der — sikkert, usvigeligt — haandgribeligt. Og jeg er fortabt, uhjælpeligt fornedret, besudlet ved mig selv. — Hun havde Ret, Skøgen — hun havde Ret.

Jeg kæmpede for at vinde en Sjæl for mine Guder — jeg laa under i Kampen —

For Otto, Otto — det er sandt — jeg elsker denne Dreng — som en Mand elsker en Kvinde.

BRAUN. Ved han det?

ASS. Nej, nej, nej — ikke et Ord — ikke en Stavelse.

BRAUN. Godt — Du har altsaa ikke fortalt ham det. Du har set, at der ikke var nogen Sjæl at vinde, intet Ler at forme. — Han er hendes ved Naturens Ret.

Du har et Livsværk, der skal føres til Ende. Der ligger Vægt paa dit Liv — du er den sidste i din Slægt, men dens Navn skal ikke dø med dig, du kan og vil sætte dig et Minde.

Ikke sandt, alt det vilde du sige.

ASS. Hvor kan du tale saaledes — tale som jeg selv.

BRAUN. Du lader ham gaa — men du faar aldrig Ro — aldrig. Han kan drage langt bort — langt bort, men Verden er lille, og du er ingen fri Mand — du er bunden ved Baand, der ikke sprænges. Hver Dag, hver

Time af din Arbejdsdag vil han magtstjæle — lægge dit Livsværk øde —

Ikke sandt?

ASS. Jo, jo, jo.

BRAUN. Og dermed er hans Dom besejlet — Antinous, som han staar der — straalere imod dig i op-højet Ro, i klassisk Skønhed fra det kolde Marmor. —

Men i Kød og Blod lægger han dig øde.

Derfor maa Antinous dø.

ASS. I alle Guders Navn — hvorledes gætter du dette?

BRAUN. Fordi jeg kender dig — det maa saa være. Der ligger ingen Vægt paa ham — der ligger Vægt paa dig. Det maa saa være.

ASS. Naar Feberen og Angsten søndersled mig, fødtes disse Tanker — som i Vanvid. Og nu siger du dem. Kold — rolig — behersket — siger dette forfærdelige, som jeg knap har vovet at tænke.

BRAUN. Men som du dog har planlagt —

Ser du, Vinduet der — ser du, hvor Maanen kaster sit Lys ind ad Ruden derhenne — gennem de tætte, mørke Gardiner — ser du, hvor Vindussprossen tegner sig hvid og skarp i det klare Lys. Se nøje til — om lidt kommer han — snigende som en Tyv mod Vinduet, sætter sin Fod paa Bænken dernede — hæver sig i sine unge stærke Arme over Karmen og kaster et forsigtigt Blik gennem Vinduets Aabning. Ser du det — godt. Her paa Lejet ligger du som i Blund — Lyset flakker i Stagen, du kaster dig urolig paa Lejet — Støjen fra en Sten fra Muren, der falder, naar dit Øre og vækker dig helt. Du rejser dig — stirrer mod Vinduet — strækker dine Arme ud mod Bordet og griber denne.

Braun skyder et Papir til Side og hæver en sexløbet Revolver, der ligger paa Bordet.

Du hæver den mod ham, der svinger sig over Karmen i Maanelyset — ser du det — hæver og trykker til —

Saa er det alt forbi. —

Og Maanelyset falder over Antinous, den døde Antinous, i det kolde Marmor, der ikke ejer nogen Magt til at stænge og hævme.

ASS. har siddet tavs, dybt bevæget. Otto, Otto, i alle gode Magters Navn — hvor har du gættet dette?

BRAUN. God Nat, Eberhard — det gælder dig selv og dit Livs Værk. — Nu lider Tiden, og du maa være alene — jeg gaar ikke langt bort. Husk, at dit Livs Værk og mit er ét. Jeg slipper dig ikke. Om du ikke magter det alene — som du en Gang sagde. Ud.

OTTERDE SCENE

ASS. staar og ser efter ham; kalder. Baumann — Baumann kommer. Tag Lampen bort — se efter at Døren er lukket — og at Lampen i Spisestuen er slukket. Se godt efter at den er slukket. Nej, Vinduet kan blive staaende aabent.

BAUMANN. Som Hr. Assessoren ønsker — Assessoren ryster formelig — er De syg?

ASS. Jeg, nej — Baumann — jeg er ikke syg.

BAUMANN. Doktoren er maaske gaaet.

ASS. Ja, han er gaaet.

BAUMANN. Jeg syntes ikke, jeg hørte Døren gaa.

ASS. Jo, han er gaaet, jeg lukkede ham selv ud.

BAUMANN. Det var underligt.

ASS. Det er saaledes — — gaa nu blot, Baumann — gaa.

Baumann ud.

NIENDE SCENE

Assessoren gaar hen til Sengen, sætter sig ned i dybe Tanker. Lyset flakker i Stagen paa Bordet.

CARL GEORG i Vindueskarmen — spejder forsigtigt omkring ind i Stuen, frem. Onkel. —

ASS. farer op, hæver Pistolen.

CARL GEORG. Onkel, det er mig. Maanelyset falder stærkt paa hans Ansigt.

ASS. bliver staaende, slænger Pistolen i Sengen og strækker begge Arme ud imod ham. **Antinous!**

CARL GEORG svinger sig over Karmen.

BRAUN træder ind fra Døren til venstre tæt til Carl Georg, han løfter en blinkende Revolver og trykker løs. Carl Georg falder forover i Skuddet. Dr. Braun lader Pistolen falde paa Gulvet og træder tilbage.

CARL GEORG udstøder et Skrig og falder forover ind i Stuen.

ASS. styrter til, tager ham i sine Arme og løfter ham op.

TIENDE SCENE

De forrige. Niels Hald og Baumann med Lys.

NIELS H. gaar efter nogen Søgen hen til Sengen og tager Pistolen op. Baumann, der er sex Skud i den — det var altsaa den anden, der skød.

BAUMANN. Der ligger en Pistol til.

NIELS H. — Selvmord altsaa — Knægten har skudt sig selv. — Tja — — —

ASS. rejser sig, gaar et Skridt frem — med svag Stemme. Baumann — en Drik Vand. Vender sig mod Niels Hald. **Antinous** er ikke mere.

Tæppe.

PALLE ROSENKRANTZ

FRUEN PAA HAVREHOLM.	3 Kr. 50 Øre.	1899
BJØRNØ.	3 Kr. 75 Øre.	1900
EN TILSTAAELSE.	1 Kr. 50 Øre.	1900
RETSBETJENTE.	4 Kr. 50 Øre.	1901
MORDET I VESTERMARIE.	4 Kr.	1902
HVAD SKOVSOEN GEMTE.	3 Kr. 50 Øre.	1903
DET TREDIE SKUD.	3 Kr. 50 Øre.	1904
KONGELIG ELSKOV.	Historisk Roman fra Renæssancetiden. 2. Oplag. 4 Kr. 50 Øre.	1904
ANNA BOLEYN (Kongelig Elskov II).	4 Kr. 25 Øre.	1905
MARKISEN AF CARABAS.	En munter Roman. 4 Kr. 50 Øre.	1905
AMTSDOMMER STERNER.	En Kriminalroman om Indicier. 2 Kr. 75 Øre.	1906
BENT BILLE.	Historisk Roman. 5 Kr.	1906
AMY'S KAT.	En Kriminalroman. 3 Kr. 50 Øre.	1907
BARBERKNIVEN.	En Kriminalroman. 3 Kr. 25 Øre.	1908
DEN RØDE HANE.	En gammeldags Roman. 4 Kr.	1908
GIOVANNA VERGA.	Landsbyhistorier fra Sicilien. Autoriseret Oversættelse. 3 Kr.	1899

36

